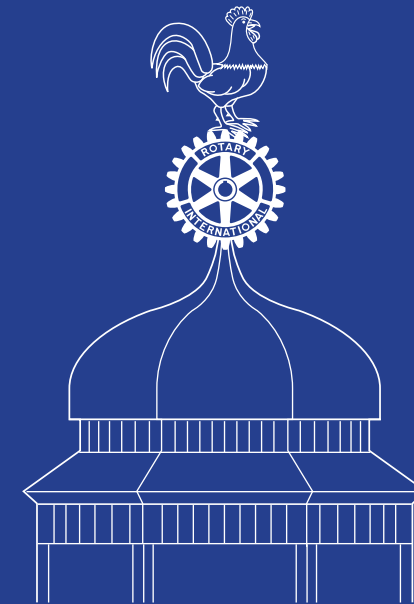
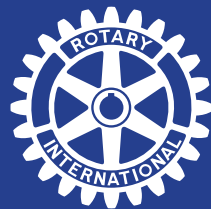

UPSALA AROS RK

De två första decennierna

UPSALA AROS RK – DE TVÅ FÖRSTA DECENNIERNA

UPSALA AROS RK

De två första decennierna

Copyright 2010 Upsala Aros Rotaryklubb
www.rotary.se/2350/upsala-aros

Redaktionskommitte:

Tia Eriksson

Owe Skoghagen

Adam Taube

Martin Tilly

Bernt Åslund

Grafisk form: Mattias Liljedahl

Illustration: Mattias Liljedahl

Tryck: Arkitektkopia, Uppsala 2010

Innehåll

Upsala Aros - födslovåndor	6
Från frö till gagnväxt	14
Det var en gång en kolhandlare och en gruvingenjör och en skräddare ...	19
Första kvinnan i klubben	29
Nya krav på medlemskap? – från en ung Rotarian	34
Summan av kardemumman	39
Från plastpåse till tygpåse - en klubbrevisor tänker högt	43
Vidgade internationella vyer - stipendiatverksamheten	48
Tradition med ljus och värme - våra adventshögtider	54
Lätta tankar som lättat ankar - festlivet	57
Sången ädla känslor föder	63
Hur fasterns fula porslinsfat räddade livet på Aziza - eller varför har alla arosianer så städat i sina förråd?	66
Arosbroder i förskingringen	68
Appendix	
Interimstyrelse	73
Chartermedlemmar	74
Utdelade Paul Harris Fellow (PHF)	75
In Memoriam	76
Adventsgudstjänster 1989 – 2009	77
Studiebesök 1989 – 2010	81

Förord

Jag är svag för kvinnor! Och då speciellt för kvinnor med finskt påbrå! Det måste vara huvudförklaringen till att jag tog på mig detta uppdrag. När president Tia med sin charm i slutet av 2008 – alltså i de sista dagarna av Upsala Aros första två decennier – frågade mig om jag ville ta mig an nedtecknadet av klubbens historik sa jag alltså inte nej. Redaktör skulle jag också få bli – bara det borde ha gjort mig tveksam. Till det positiva svaret bidrog dock den redaktionskommitté styrelsen hade utsett – det fanns hopp om framgång!

Eller var skälet till uppdraget att jag är en av de tidigaste “riktiga” medlemmarna i Upsala Aros Rotaryklubb? Medan jag således utsattes för balloteringsens vedermödor utsåg chartermedlemmarna varandra eller hur det nu gick till. Jag har alltså varit med i klubbben under nästan hela resan utan att vara chartermedlem.

Nåväl, fyra månader fick vi på oss – boken skulle överlämnas till presidenten vid vårmiddagen 2009. Vi satte upp en tidsplan – ett bidrag kom in. En ny tidsplan angavs – något enstaka bidrag gav det. Frampå hösten ledsnade jag – en fredagsmorgon domderade jag fram budskapet att om inte alla lovade bidrag kommit in till årskiftet läggs projektet ned! Och så, den 15 januari 2010 var bidragslistan komplett. Redaktionen tog sig an arbetet med full fart.

Därför, kära läsare, har du i din hand - ett år för sent må anses - en skrift som beskriver Upsala Aros Rotaryklubbs första två decennier. Den gör inte anspråk på att vara en fullständig historiebeskrivning utan är snarare ett antal kåserier över vad som tilldragit sig sedan klubben bildades. Mycket nöje!

BERNT ÅSLUND

Uppsala Aros - födslovåndor

ADAM TAUBE

I en monografi över skolbarns stilistiska misstag finner jag ett citat från en uppsats en liten tös totade ihop över ämnet ”En dag på kyrkogården”. Hon konstaterade där att: På kyrkogården låg alla de gamla döda och sov i sina gravar - utom en som var uppe och krattade...” Som gammal rotarian är jag nu uppe och krattar.

Uppsala Aros Rotaryklubb har enligt den senaste matrikeln ett 60-tal medlemmar varav tolv tillhör den ursprungliga skaran som satte igång verksamheten för tjugo år sedan. En del tidiga medlemmar finns inte längre i livet och vi skänker dem en varm och tacksam tanke. Andra har flyttat till annan ort eller, i enstaka fall, avslutat sitt medlemskap av någon anledning. Vi hoppas att de minns sin tid i klubben med glädje.

För en tid sedan avnjöt jag på TV ett utomordentligt föredrag av en god vän, en framstående forskare och u-landsexpert. Plötsligt gjorde han dock ett utfall mot Rotary som berörde mig mycket illa - han antydde att det var en organisation som man inte riktigt visste vad den hade för sig, vad dess verksamhet egentligen syftar till och varför folk vill vara medlemmar.

Vid närmare eftertanke kan jag dock i viss mån förstå denna karakteristik. Den enkla anledningen är att man i Rotary, i mitt tycke, har varit och är alldeles för passiv när det gäller

att sprida information om sin egen verksamhet. Rotary har inte det rykte som organisationen förtjänar. Det borde bli mycket mer känt för den stora allmänheten att Rotary ordnar ungdomsutbyten över hela världen och har en stipendieverksamhet med en enorm budget. Det borde vara allmänt känt att Rotary har en U-landsfond, sänder ut läkare till olika utvecklingsländer och framgångsrikt driver det stora projektet ”Polio-plus” över stora delar av världen. Och framförallt att Rotary, världen över, kan betraktas som en verkligt viktig fortbildningsorganisation.

När jag för över trettio år sedan kom in i Uppsala Norra Rotaryklubb visste jag dock inte mycket om allt detta. Jag var nog lika okunnig som min gode vän, den framstående u-landsforskaren (och många med honom), men jag skulle snart få lära mig. Under 80-talet hade jag många uppdrag i Afrika och när jag inte gick på Uppsala Norra besökte jag i stället Dar es Salaams Norra Rotaryklubb eller de stora Rotary-klubbarna i Harare i Zimbabwe, Addis Ababa i Etiopien eller Maseru i Lesotho. Detta var utomordentligt viktigt för mina verksamheter därnere, förutom att det var mycket intressant och roligt. Här hemma hade jag grupper av afrikanska studenter för vidareutbildning en termin i taget. Dessa sponsrades på olika sätt av min dåvarande klubb Uppsala Norra, där man var verkligt generös. Klubben fick på så sätt sitt eget, mycket konkreta u-landsprojekt där klubbmedlemmarna personligen fick träffa dem som skulle hjälpas och stöttas. Allt detta gjorde att jag blev en ännu ivrigare och entusiastisk rotarian.

Det var på våren 1987, som jag först tillfrågades av Carl Leijonhufvud och sedan kontaktades av min rotarybroder från Uppsala Norra, apotekaren Bertil Åman. De föreslog att jag

skulle bli charterpresident i en ny klubb som de ville skulle bildas som avknoppning från Uppsala Norra, där jag hade varit president.

Med min positiva inställning till Rotary var det givetvis naturligt att tacka ja och det visade sig att guvernören Arne Flygare var utomordentligt positiv till detta initiativ, i synnerhet om det bleve en frukostklubb. Det fanns i staden redan en lunchklubb för varje arbetsdag. Han hade under en rotariansk resa i USA besökt flera frukostklubbar och tyckte att vi även borde ha en sådan här i staden.

Jag har inte särskilt detaljerade minnesbilder av allt i detta begynnelseskede, men en liten interimskommitté av rotarybröder satte igång att se sig om efter lämpliga nya rotarianer. Det blev så småningom en lista med tjugofem namn, en församling med personer med en lägre medelålder än i stadens övriga rotaryklubbar. Tanken var att klubben inte skulle expandera särskilt snabbt och att nyinvalda medlemmar skulle vara unga. Med tiden har vi naturligtvis blivit äldre och idag är väl åldersfördelningen ungefär densamma som i andra rotaryklubbar.

Utan att vara formellt chartrade bedrev vi klubbverksamhet med föredrag och allt i den lilla restauranten i Folkets Hus, i hörnet mot Dragarbrunnsgatan. Tanken med att placera klubbens möten just där var bland annat att närheten till Centralstationen skulle underlätta för flera medlemmar som pendlade till huvudstaden.

Rotary har en stor administrativ överbyggnad och en ny klubb kan man inte sno ihop så där hur som helst, utan man måste först få klartecken från högre makter – i detta fall var första instansen i Stockholm, andra i Zürich och den tredje och högsta i Evanston, USA. Det fanns många paragrafer att ta hänsyn till i ett regelverk som, vid närmare studium, föreföll mig vara utomordentligt klantigt formulerat. Jag fick intrycket att det var (och det kanske fortfarande är?) amatörmässiga översättningar av amerikanska förlagor. Bland annat fanns där en bestämmelse att det inte fick vara alltför högt inslag av akademiker i den aktuella skaran. Samtidigt stod det på ett annat håll att en rotaryklubb bör avspegla strukturen i den stad där den verkar. Som bekant grundas ett universitet vart femhundra år i Uppsala. Detta ger en avsevärd andel akademiker bland dem som kan tänkas platsa väl i en rotaryklubb i staden.

Vi fick entusiastiskt stöd för våra mödor av guvernören Arne Flygare. När vi skickade in den första listan till Stockholmskontoret över presumtiva medlemmar i den nya klubben, fick vi emellertid omedelbart bakläxa – det var för många akademiker! Jag hade ett bisarrt telefonsamtal med den högste pampen där – jag har förträngt hans namn – där han ondgjorde sig över de akademiska inslagen. Han tog som exempel två personer på vår lista vilka bägge var lärare på universitetsnivå och frågade varför vi nödvändigtvis måste ha med bägge två. Det kunde väl för tusan räcka med den ene! Eller om inte – vem skulle i så fall vara ”additional”?

Jag försökte, så pedagogiskt som möjligt, förklara att dessa två förträffliga personer sysslade med helt olika verksamheter vid två helt skilda universitet: den ene var specialist på

lantbrukets byggnadsteknik och den andre forskade och undervisade i romanska språk. Detta argument bet inte. Min stilla undran om han inte någonsin funderat över att vår lista, liksom medlemsförteckningar för många andra rotaryklubbar, råkade innehålla flera olika personer som arbetade på samma bank, förstod han inte heller. En sådan sak tyckte han var helt naturlig, eftersom dessa personer givetvis arbetade med olika aspekter av bankverksamheten.....

Jag fick associationer till en incident när en god vän till mig, som var lite dammig efter en lång motorcykelfärd från Uppsala, blev avvisad från ett näringsställe i Norrköping av en ordningsvakt med bricka. När min gode vän försökte förklara sin dammiga och speciella klädsel lyftes han handgripligt ut på trottoaren och fick det bryska beskedet:

- Här hjälper inga argument!

Så verkade vara fallet även med denne höge rotarybyråkrat, här hjälpte verkligen inga argument.

I skrivelse av den 24/2 –88 förklarades från Stockholmskontoret sedan att ”Handlingarna är klara så när som på chartermedlemmarna, där alltför många är att hänföra till Universitet. Högst tre kan godtas då den nya klubben endast har 25 medlemmar. (Se procedurhandboken 035-SW sid 18)”.

Vid en rotarykonferens i Uppsala utformades en skrivelse (9/3 –88) av Arne Flygare och mig, med stödjande kommentar från den nye guvernören Axel Murray. Där motiverades i detalj den tänkta klubbens sammansättning mycket omsorgsfullt. Skrivelsen avsändes till

Stockholmskontoret och jag antog sedan i min oskuld att saken därmed var ordnad eftersom jag inte hörde något mer från Stockholm.

Några veckor förflöt utan livstecken från högre rotarianska makter i form av charterbrev eller dylikt. Jag ringde till Stockholmskontoret. Chefen var ute på sitt sommarnöje men lät via sin sekreterare hälsa att min skrivelse låg kvar o-åtgärdad i Stockholm och ”att det var bara för Taube att bekväma sig till att läsa igenom regelverket och sedan rätta sig efter det samma ...”.

Nu var det bråttom om vi skulle kunna chartra klubben enligt det uppgjorda tidsschemat. Jag kontaktade åter guvernören Axel Murray (för övrigt min favoritkusins hustrus yngste broder) och när han fick klart för sig hela skeendet blev han - för att uttrycka det stillsamt – något uppbragt. Han lär sedan ha rest direkt ut till den aktuella rotarybyråkratens sommarställe och talat till denne i vad jag antar var ganska tydlig klartext. Sedan avgick telegram såväl till Zürich som Evanston och den administrativa processen tog full fart. Charterbrevet anlände alldeles i sista minuten för att klubben skulle kunna chartras under vårterminen såsom planerat.

Charterceremonin ägde rum den 6 maj 1988 i Anatomiska teatern på Gustavianum, där professor Sten Carlsson gav en lysande exposé över den byggnad vi befann oss i och berättade något om staden och Uppsalas akademiska liv. Därefter vidtog charterfest med glam och galej nere på Café Alma i Universitetshusets källare. Det blev tal av bland andra Arne Flygare och Axel Murray, duettspel av en förträfflig flöjtist och mig, samt solospel på harpa

av min dotter Caroline. Musiken klingade friskt och klart under stenvälven och ”The party was a great success”.

På detta sätt tillkom alltså Upsala Aros Rotaryklubb, som sedan genomlevt två lyckosamma decennier. Det blev en ungdomlig och vital klubb, som inte minst för mig personligen skapat stor glädje och givit mycken kunskap. Vid det här laget har väl bortåt tusen föredrag hållits i klubben. När jag tänker tillbaka tycker jag att man har lyckats hålla en hög kvalitet och en stor spridning vad gäller föredragen. Uppsala är en bra stad för rotarianska programmakare – den vimlar av pratglada personer såväl inom det akademiska som borgerliga livet och det är inte särskilt svårt att få tag i mer eller mindre intressanta ”kändisar” med stor spännvidd – alltifrån ärkebiskopen Wejryd och landshövdingen Björck till feministen Gudrun Schyman. Kända författare som Elsie Johansson och Ola Larsmo har även uppträtt i klubben.

Många synnerligen olika personligheter har passerat revy på Upsala Aros talarlista: Jesuitpatern Roth kunde berätta om hur det var att vara engelsk soldat i invasionsarmén i Normandie under andra världskriget, universitetets rektor magnificus Stig Strömholm skildrade initierat den franska revolutionen, som han då inte ansåg riktigt avslutad (det kanske är dags att be honom berätta om fortsättningen?), en sedermera lite väl riksbekant polischef i Uppsala höll ett synnerligen uppskattat föredrag om kvinnomisshandel, våldtäkt och liknande - han har senare utpekats vara alltför förtrogen med dylika aktiviteter. Gram Svärdröm – sedermera president i klubben, redogjorde för hur det känns att trilla ned från skyn i ett SAS-plan (Gottrörahaveriet) och hur man under ett inte alltför stort antal minuter hin-

ner rekapitulera hela sitt liv. Klubbens medlem Karl Heinz Rätz trollband församlingen med den dramatiska berättelsen om när han som pojke tillsammans med sin familj flydde ut ur Östtyskland med blodhundar i hälarna. Från senare år kan nämnas att professorn i globala energisystem Kjell Aleklett berättade om att bilåkandet snart kan vara över – peak oil är nådd eller kanske passerad.

Enligt min mening har Upsala Aros Rotaryklubb blivit en synnerligen lyckad skapelse som bibehållit sin vitalitet. Om detta kan jag citera den gamle riksdagsmannen Bernhard Tarschys som sade:

- Detta är min åsikt och jag delar den!

Och jag önskar varmt en fortsatt framgångsrik verksamhet för denna trevliga sammanslutning vid vars födelse jag fick privilegiet att assistera, även om förlossningsarbetet blev mer motigt än vad från början hade förutsetts.

Från frö till gagnväxt

OWE SKOGHAGEN

Det var klubbens egen medlem, Edvard Wibling, som kl 07.30 fredagen den 8 januari 1988 på restaurang Tre Liljor i Folkets hus höll klubbens första föredrag med rubriken: ”Läktarvåld orsak och åtgärder”. Så här drygt tjugo år senare kan konstateras att ämnet fortfarande är högaktuellt.

Klubbens första årsmöte ägde rum den 11 april 1988, då bland annat interimstyrelsen fastställdes. Namn på chartermedlemmarna och den första styrelsen, se Appendix. Inträdesavgiften hade vid ett tidigare möte redan satts till 200: - och årsavgiften till 500: -. Den 22 augusti 1990 godkändes vårt snygga, färgglada standar med bild på Gustavianums vackra kupol – den plats där klubben chartrades. Den glada tuppen på toppen av rotaryhjulet skall markera att vi verkligen är en klubb med alerta medlemmar som är uppe med tuppen. Konstnär var Håkan Osräm Stenberg i samarbete med vår dåvarande medlem Karl Heinz Rätz.

För att stärka samhörigheten inom klubben beslutades tidigt att studiebesök med damer skulle äga rum två gånger per termin. Dessa besök, jämte våra vår- och gåsmiddagar samt adventsgudstjänster, bidrog i allra högsta grad till den familjära stämning som skapades i klubben. Från verksamhetsberättelsen för år 1988-89 kan bland annat läsas: ”Verksamheten i klubben har kännetecknats av en avspänd och gemytlig anda, något som vi hoppas skall bestå.” Idag upplever vi att detta fortfarande gäller.

Studiebesöken har kommit att riktas mot synnerligen skiftande mål (Se Appendix). Minnesvärt var till exempel när vi besökte Linum, där medlemmarna och medföljande kunde inhandla brokiga indiska tyger av högsta kvalitet för en billig penning och dessutom avnjuta intressanta berättelser om detta unika företags tillkomst. Besöket på Stads-teatern, under välvillig guidning av teaterchefen, förde oss bakom kulisserna i en verklighet där de flesta av klubbens medlemmar kanske inte är särskilt hemtama och Vin- & Spritmuseet i Stockholm eggade fantasin hos sällskapets mer festbenägna deltagare.

LOKALER

I vår första möteslokal, Tre Liljor i Folkets hus, trivdes vi inte särskilt bra. Inventarierna var tråkiga och servicen dålig. Vi kände oss helt enkelt inte välkomna. Det enda som var bra var väl frukost-priset, 25 kr. Det hände många gånger att ytterdörren var låst kl 7.30. Vi fick gå in bakvägen och hjälpa till med frukosten. Rekordet eller rättare sagt botten var när frukosten en fredag ej var klar förrän klockan kvart över åtta. Då hade de flesta medlemmarna redan avlägsnat sig. Följaktligen började vi se oss om efter en ny lokal. Den 11 juni 1990 stängde Tre Liljor för ombyggnad och vi blev uppsagda. Till vår glädje hade vi då redan funnit en ny lokal - Sammariterhemmet, Diakonistiftelsens samlingssal.

Våra möten där startade den 24 augusti 1990. Lokalen var hemtrevlig och samarbetet med personalen det allra bästa. Vi trivdes jättebra! Priset för frukosten, 25 kr, var ej heller något att säga om. Lokalen rymde ej mer än 40 sittande, men eftersom klubben beslutat att vi skulle växa långsamt och ej bli större än 40 medlemmar passade den bra. Lite speciellt var det dock att hålla möten i denna lokal - vi kunde inte dra över tiden en enda sekund! Var-

för? Jo, klockan 8.30 prick startade klockringning samt psalmsång och morgonbön i rummet intill. Det var dessutom lyhört, så vi var tvungna att smyga iväg för att inte störa. Vi fick alltså god hjälp med att hålla tiden – även en synnerligen pratglad guvernör blev tvungen att sluta i tid!

Under våren 1998 upphörde diakoniutbildningen på Samariterhemmet liksom frukostserveringen. Vi blev återigen uppsagda. Samtidigt hade klubben växt något, så det vore bra med en större lokal och det fanns flera olika förslag. Ett alternativ var Blå Korset på Akademiska Sjukhuset. Flera i klubben ogillade förslaget. ”Inte kan vi väl hålla till på ett sjukhus! I Akkis matsal!” Ett annat alternativ var Källa Interiör (f d Slottskällan). Där provade vi med ett frukostmöte, men lokalen visade sig olämplig och för liten. Efter sommaren startade vi våra möten på Blå Korset, närmare bestämt den 21 augusti. Första tiden höll vi till i direktionsmatsalen. Sedan har vi flyttat runt lite och slutligen hamnat i en avgränsad del av stora matsalen, där vi fortfarande håller till och trivs. Den inledningsvisa aversionen mot Blå Korset och sjukhuset försvann ganska snart.

NÅGRA AV VÅRA SAMHÄLLSPROJEKT

I början av 90-talet beslöts i klubben att beträffande samhällsprojekt skulle vi, i stället för att skänka pengar, sträva efter att ge av oss själva och vår tid. Klubbens första insats var en bussutflykt till Eskilstuna djurpark för 15 funktionshindrade barn jämte ledsagare från Folke Bernadotte hemmet. Det var en mycket uppskattad resa.

Vi samarbetade sedan under flera år med Diakonistiftelsen i olika projekt. Så exempelvis besökte klubbmedlemmar ”Gränden”, som var en öppen samlingslokal för ensamma, vilsekomna, handikappade och utslagna. Besök på gruppboenden samt deltagande i ”Vuxna på stan” var andra aktiviteter. Vi deltog även i Röda Korsets ledsagarservice, men eftersom insatser önskades framförallt dagtid under vardagar, blev det framförallt klubbens pensionärer som agerade.

Klubben instiftade även ett stipendium på 5000 kr för bästa integrationsarbete inom Uppsala skolor att utdelas vartannat år. Priset tilldelades 2002 Celciusskolan. Uppsala simsällskap (USS) fick 2004 priset för utbildning av ledare. Målsättningen var att få fler ungdomar med invandrarbakgrund att fortsätta med simutbildning. 2007 tilldelades priset ”Tjejjour-en Slussen” och 2009 ”Tris”-Tjejers rätt i samhället.

VERKSAMHETEN FINNER SIN FORM

Så har klubben undan för undan utvecklats och funnit sin egen speciella form. I stadgarna infördes på ett tidigt stadium att medlemmarnas födelsedagar och dylikt inte skulle uppmärksammas vid mötena – exempel från andra klubbar, där man ibland glömt bort sina födelsedagsbarn, hade varnat oss.

Den mest fundamentala ändringen inträffade 1994 då klubben öppnades för kvinnor och Kerstin Hulter Åsberg blev den första kvinnan i vår medlemsskara. Under detta millenniums första verksamhetsår var hon sedan vår första kvinnliga president. Hon berättar själv om sina erfarenheter på annat ställe i denna skrift. Idag har klubben 19 (35 %) kvinnliga medlemmar.

År 1998 kunde vi så firat vårt tioårsjubileum med en präktig middag på Gästrike - Helsing nation. Året därpå, i januari 1999 var klubben så etablerad att den kunde stå fadder för en ny klubb i staden, Uppsala Linné, även den en frukostklubb.

Under klubbens två första decennier är det flera av medlemmarna som lagt ner stora arbetsinsatser för såväl den egna klubben som för Rotarys verksamhet i stort och därför hedrats genom att bli PHF (Paul Harris Fellow), se Appendix. Den 24 maj 2008 blev det dags att firat tjugårsjubileum, vilket skedde ute på Vårdsätra, med ännu en präktig fest där väl-taligheten från klubbens tidigare presidenter flödade över. Vi kunde också avnjuta sång av vår eminenta kör.

Det var en gång en kolhandlare och en gruvingenjör och en skräddare ...

KARL G. FREDRIKSSON

Det var en gång en kolhandlare och en gruvingenjör och en skräddare och Bellman ...

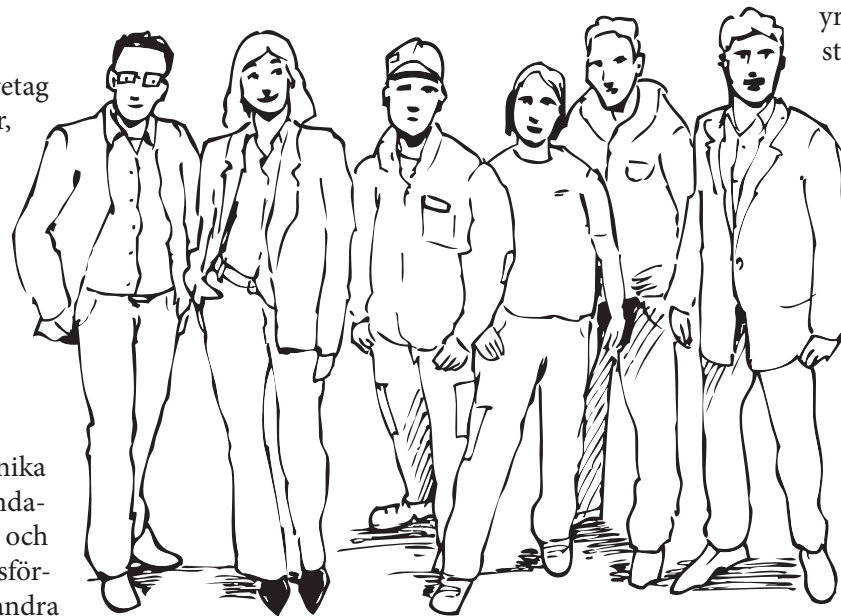
Nej, stopp! - det här är ingen Bellmanshistoria och Bellman var inte med, för det här var 1905 och det var i Chicago, och den fjärde medlemmen var en advokat och han hette Paul Harris. Paul Harris var uppfostrad enligt strikta moraliska och religiösa normer, och kände sig en smula främmande för det hårdföra och redan före förbudstiden genomkorrumperade Chicago. Han inbjöd därför tre likasinnade till sitt kontor, och de bildade nu en klubb för att kunna stödja varandra i affärslivet och göra lite gott och samtidigt kunna umgås i trevlig samvaro. Legendarisk är deras och hela Rotarys första sociala insats – en välbehövlig of-fentlig pissoar ...

Eftersom man ”roterade” mellan varandras arbetsplatser uppstod namnet ”Rotary”. Så började det, och resten är historia, även om vi inte längre så ofta roterar mellan våra respektive arbetsplatser. Principen för medlemskap är i stort sett densamma som på Paul Harris tid, men kvinnorna har tillkommit efter ett amerikanskt domstolsutslag 1989:

Medlemmarna utgörs av kvinnor och män i olika yrken och som har en ledande befattning i sitt företag eller organisation eller har en ledande ställning inom ett yrke, eller är pensionerad från en sådan befattning eller ställning.

Det en gång i tiden ganska monolitiska arbetslivet – ett antal storföretag med vederbörliga direktörer eller disponenter, kommunala storpampar, vördiga gymnasiektorer, olympiskt upphöjda universitetsprofessorer (på vissa orter) – existerar dock numera i ganska måttlig utsträckning. Tidigare ganska homogena yrkesgrupper har nu ofta splittrats upp på en rad olika specialinriktningar. Yrkesgrupper har försvunnit – var blev de svenska pilsnerfilmernas grosshandlare, fabrikörer och generalkonsuler av? Den ökade förekomsten av småföretagare – ofta enmansföretagare – och frilansare, samt nya yrkesgrupper av ett slag som man för några årtionden sedan inte ens kunde ha anat, har förändrat bilden.

På grund av arbetslivets allt snabbare föränderlighet och olika orters unika affärsklimat anses det därför inte längre meningsfullt för Rotary att tillhandahålla en standardförteckning över klassifikationer, för klubbarna att rätta och packa sig efter. Klubbar rekommenderas skapa sina egna klassifikationsförteckningar med hjälp av lokala telefonkataloger, handelskammare och andra företagskataloger.

Paul Harris lilla klubb växte snabbt, men man höll styvt på att det bara skulle finnas en representant för varje yrke i den. Denna princip om ”en representant för varje yrke” har länge levt kvar, men luckrades naturligtvis upp när klubbarna på stora och medelstora orter började föröka sig genom delning, vilket i rotarianska termer innebar att några medlemmar i en klubb bröt sig ut och chartrade en ny klubb. Klassifikationer är inte heller huggna i sten utan kan spegla alla de slags yrken och befattningar som finns inom branscher. Klassifikationen ”juridik” kan till exempel vidare indelas i straffrätt, skatterätt, immaterialrätt och så vidare. Det kom helt enkelt att åligga varje klubb att själv bevaka rekryteringsprinciperna.

Dessa hölls dock relativt strängt ganska långt fram i tiden. Författaren till dessa rader drabbades till exempel vid invalet i Rotary. Den yrkestitel jag vanligtvis gömmer mig bakom är ”förlagskonsult”, men den innehades redan av min fadder, varför jag gavs yrkestiteln ”författare”. (Så det var bara att sätta igång att skriva.)

Hur stora skillnaderna kan vara mellan länder och orter framgår om inte annat om man botaniserar lite på nätet. Det finns till exempel föga likhet mellan Uppsala och Tamworth i Australien – vi har begränsat utrymme för klassifikationer som ”aboriginal welfare service”, ”bushfire prevention services”, ”goat stud breeding” och ”pig farming”. Men vad har då en klubb som Aros, verksam i en stad som Uppsala, för medlemsprofil.

Här finns inga sågverksdisponenter eller renskötare, inga lantbrukare (det närmaste vi kommer skog och mark och djur är väl anknytningen till SLU och Veterinärhögskolan). Den akademiska anknytningen är däremot stark – ett snabbt överslag ger vid handen att Aros bland sina medlemmar räknar 7 professorer och 3 docenter; ytterligare en handfull har doktorsexamen, utan att använda den i direkt akademiska sammanhang. Rotary har ju många gånger – i likhet med frimurarna – anklagats för att bilda nätverk som i det fördolda manipulerar samhället. (Dock har Rotary ännu inte anklagats för att äta stekta småbarn och förrätta svarta mässor på nakna jungfrur, fast så värst långtifrån är det inte ibland.) I ett även för en kvällstidning ovanligt idiotiskt och oseriöst ”scoop” företog sig Aftonbladet för några år sedan att samköra kategorierna rotarianer och frimurare för att hitta just de dolda makthavarna i samhället.

Ofrånkomligt torde dock, vilket är en annan sak, vara att medlemmar värvar nya medlemmar inom sina egna referensgrupper. Uppsala är en mellansvensk akademisk stad. Detta präglar naturligtvis medlemsprofilen i klubbarna, inte minst i Aros. Man kan till att börja med finna flera så kallade ”kluster”. Och då tänker jag inte på det egendomliga fenomen att klubben har fyra medlemmar som heter Åsa. Man undrar om detta på något irrationellt sätt påverkat urvalet vid intagningarna?

Eller det fenomen att denna relativt lilla klubb har mer än ett dussin (drygt 25 %) utomordentliga sångare, i alla tänkbara stämmor, representerande körer som OD, Allmänna Sång- en, Domkyrkokören m.m., och dessutom har klubben närstående sångare, om det skulle behövas någon förstärkning. Till vilket kommer en tänkbar ackompanjator av allra yppersta

klass, i synnerhet om det handlar om gitarr. Påverkar detta på något sätt medlemsrekryteringen? (”Kära sångarbröder och dito systrar, vi är i trängande behov av en mezzosopran? Känner ni någon sjungande docent? Det är inte fel om hon heter Åsa!”).

Men allvarigare talat - ett kluster finns utan tvekan kring de agrara näringarna, och det kretsar förstås kring SLU. Härifrån kommer inte mindre än fyra klubbmedlemmar. Vi har två professorer i olika discipliner, och har de snöat in och behöver förändras har vi en medlem som kallas förändringsledare på IT-enheten på SLU, vad det nu innebär. Behöver dessa medlemmar konferera med varandra i större utsträckning än kring fikabordet, eller med människor från omvärlden, finns det till och med en konferenschef inom klubben. Ultuna-campus är representerat även på andra sätt, så att också djuren får sitt och klubben kan erbjuda en veterinärmedicinsk planeringsdirektör och en veterinär. Ett annat kluster är de inte mindre än sex medlemmar som representerar den medicinska professionen ur olika aspekter, med en kompetensspridning som nästan skulle tillåta att klubben startade ett mindre sjukhus. Här har vi en före detta chef för primärvården, en professor emeritus i klinisk fysiologi, en professor i medicinsk teknologi, en geriatriker, en psykiatriker. Som om inte detta vore nog har vi en medicinsk administratör, som dessutom har sjuksköterskeerfarenhet, för att inte tala om en instrumentmakare och en tillverkare av avancerad medicinsk utrustning. Till detta kommer en professor i medicinsk statistik. Detta är förmodligen mer än vad många mindre samhällen kan prestera inom vårdsektorn. Till detta kommer att vi har en kvalificerad tandläkare som härom året fick pris för sitt arbete som chef inom folk- tandvården.

Någon ska ju också stå för alla dessa piller som våra doktorer kan tänkas skriva ut, och vi har en farmaceutisk forskare bland medlemmarna, och vi har en annan medlem som forskar i farmaceutiska preparats inverkan på miljön. Vi har en medlem som i egenskap av apotekschef krängt dessa medikamenter till en mer eller mindre omisstänksam mänsklighet, men som nu dragit sig tillbaka och förmodligen iakttar apoteksmarknadens paroxysmer med samma serena ro som den med vilken den pensionerade stinsen stod och såg tågen gå förbi.

Eftersom vi i klubben har en kemiprofessor, som därtill är giftexpert (om än mest i fiktionsens värld) kan det ju vara skönt att ha så mycken expertis som kanske kan hjälpa till med motgifter om han skulle spåra ur.

Men Aros är väl representerat även på andra fält. Vi kan följa en stor del av kedjan inom brottsbekämpning och rättsväsende. Vi har en medlem som sysslar med miljö rätt, vi har en polismästare som tar fast bovar, en domare som dömer dem, men saknar tyvärr någon ur fångårdsväsendet. Men det kanske å andra sidan inte behövs, för vi har en advokat i klubben, som kan tänkas få dem som hånkats frikända.

Detta skänker trygghet, och tryggheten är ju viktig för oss alla, inte minst oss svenskar, som är vana vid en stillsam tillvaro. Då kan det vara skönt att veta att vi har nästan lika många överstar i våra led som vi har medlemmar som heter Åsa. En av dem är länets försvarsdirektör, en annan är en av dem som är med och planerar vårt lands försvar i dess helhet. Vi har dessutom i våra led en f.d. stridspilot som inför häpna kamrater kunnat berätta om flygäventyr som skulle ha fått en major James Bigglesworth, RAF, att blekna.

Trygghet och tröst kan vi få även på ett mer andligt plan genom de två präster vi har i klubben. Till detta kommer en föreståndare för Svenska kyrkans sjömanshem, men hon är dessvärre för tillfället utlokaliserad för att ta hand om svenska snedseglare i London.

Andlighet på ett mer jordbundet sätt kan vi kanske få genom att vi i våra led, som redan nämnts, har en författare – nu med en mer mångsidig produktion än vid inträdet. Dessutom har vi numera också en tryckare som åtminstone potentiellt kan trycka hans alster.

Medierna är knappast något starkt fält. En ytterst kvalificerad radioman har vi i våra led, och i tidningar skriver nog en och annan, men film och TV är det skralare med. Men hugsvalelse kan man få även på andra sätt.

”Kors, vad den Kraemer är bra för staden! Han bygger broar och planterar trän”, utbrister i korus Glunten och Magistern i ”En månskensnatt på Slottsbacken”. Men vad skulle de inte jublande ha drillat, i den mån en bas och en baryton kan drillas, om de från sin utsiktspunkt sett hur klubbens trädgårdsarkitekt ytterligare förskönat Robert von Kraemers verk?

Klubbens krögare tillåter oss att fira våra framgångar, eller dränka våra eventuella sorger och bedrävelser, och låta dem förflyktigas i dansens virvlar till tonerna av Wasabandet.

Känner man för en romantisk seglats i solnedgången så har vi i klubben en före detta varvsägare, som säkert fortfarande har försänkningar i branschen. Och vid rodret kan vi kanske ställa vår fysikdocent, som i sin ungdom seglat på de sju haven.

Även på det mer materiella området är klubben välförsedd. Vi har till exempel resurser för att följa åtminstone halva kedjan av en bils liv. Biltillverkare har vi dessvärre ingen, men åtminstone en bilförsäljare och en bilmekaniker. Dessvärre saknas en skrothandlare som kan ta hand om bilen när den tjänat ut.

Och borde inte klubbens entreprenörer, investerare och uppfinnarjockar kunna blomstra när det finns möjlighet att samarbeta med en docent i materialvetenskap och en patentkonsult? En byggnadsingenjör har vi och ett par medlemmar som förstår sig på maskiner i större och mindre skala. Och kommer det något ut av detta har vi en medlem som kan sprida direktreklam om det land och rike runt.

Finansieringsaspekterna ordnar sig nog. Ekonomisk expertis finns nämligen också i klubben: vi har ett par bankmänniskor som medlemmar, varav en dock pensionerat sig och inte längre sitter och ruvar på kassakistan. En revisor finns också, för att hålla ett öga på dessa och oss alla.

Klubbens medlemmar kan förse en med det mesta man behöver: möbler till sin verksamhet kan man köpa av en av medlemmarna och läckert designade kläder och föremål av en annan. Blir man hungrig kan man gå till den butik som en av medlemmarna i många år har drivit, och där man kan köpa nästan vad som helst som man kan önska ifråga om mat och dryck. Vill man ha drycker av något starkare slag finns det dock ingen i klubben som kan bestå dem, utan då får man vända sig till en av klubbens chartermedlemmar som numera driver en vingård i Sydfrankrike.

Aros och dess medlemmar styr och manipulerar kanske inte det omkringliggande samhället, men nog måste man säga att vi har resurser att spela en roll i det.

Är det några aspekter som saknas på ett markant sätt? Idag kan man knappt göra någonting utan att anlägga ett genusperspektiv, och hur ser då Aros ut? Jo, av 54 medlemmar är 19 kvinnor (35 %), vilket inte är så tokigt, med tanke på att den första kvinnan inträdde 1994. Och faktum är att de fyra senaste presidenterna har varit kvinnor, så detta fält kan nog anses väl tillgodosett.

Det multikulturella är väl betydligt svagare tillgodosett, och efter att vi en kort period haft en muslimsk medlem med rötter i Mellanöstern är vi nu tillbaka i två finnar och en ålänning, dvs. drygt 5 %. (Obs! dessa statistiska beräkningar har gjorts på fri hand utan hjälp av klubbens professor emeritus i statistik.)

Är det några yrkesgrupper vi saknar? Tja, det har i många år talats lite vagt om att försöka förstärka på till exempel fältet hantverkare, men ingen verkar ha stött på några andra sådana än dem man lejt för något jobb, och detta har tydligen inte lett till någon önskan om vidare kontakter.

Det konstnärliga är väl tillgodosett på amatörplanet, men var finns representanterna för medierna och kulturyrkena: musiker, skådespelare, bildkonstnärer? Överhuvudtaget verkar det dåligt med kontaktytorna på det icke-akademiska fältet och det är kanske svårt att komma åt med klubbens profil?

Men det perfekta tillståndet existerar inte, och trots allt kan vi nog känna oss ganska nöjda med vår klubb och dess sammansättning – och sammanhållningen bland alla dessa disparata människor och yrken. Och om inte så får vi väl försöka driva förtvivlan tillbaka, om inte med stålblanka romarcitat, så kanske med någon formulering som vi fått hjälp med av våra doktorer i franska eller tyska.

Till exempel med Michel de Montaignes ”On n’est jamais si heureux ni si malheureux qu’on s’imagine.” Eller varför inte med Alfred och Rosalinde i Die Fledermaus: ”Glücklich ist, wer vergisst, was nicht mehr zu ändern ist ...”

Första kvinnan i klubben

KERSTIN HULTER ÅSBERG

År 1994 blev jag invald i Upsala Aros Rotaryklubb. När min fadder Mats Forsgren ringde och frågade om jag var intresserad av Rotary, svarade jag genast ett glatt ja. Jag visste vad Rotary var via min man Christer som redan var rotarian. Han tyckte det var mycket stimulerande att en dag i veckan komma samman med andra rotarianer från olika samhällsgrenar. Och på fredagskvällarna berikades våra samtal av hans underhållande berättelser från dagens föredrag.

Själv var jag 1994 nybliven klinikchef för Medicinkliniken på Lasarettet i Enköping. Det innebar att jag pendlade dagligen mellan Uppsala och Enköping, 96 km tur och retur med egen bil. Under dagarna var jag strängt upptagen med både sedvanligt läkararbete och de alltmer krävande uppgifterna som ansvaret för all personal, ekonomi och vårdkvalitet förde med sig. Visserligen har alltid mötet med patienterna inneburit olika kontakter med samhället utanför sjukhusets väggar, men 1994 hade jag trots allt arbetat heltid som läkare sedan 1972, 22 år, och började längta efter nya kontaktytor med samhället utanför sjukhusvärlden.

När Mats ringde var det alltså lätt för mig att svara javisst, jag vill gärna vara med i Rotary. För mig som klinikchef passade en morgonklubb perfekt. På fredagar kunde jag börja mitt arbete kl. 9 istället för kl. 8, och jag hade dessutom turen att få komma till en ganska nybildad klubb med inte så många medlemmar, 40 om jag minns rätt, och ganska låg medelålder.

Dessutom höll klubben till på Samariterhemmet, vilket nästan kändes som hemma för en sjukhusläkare.

Men jag förstod snart att beslutet att välja in mig inte hade varit så lätt för alla i klubben. Jag tror nog att de som kände mig personligen eller visste vem jag var, tyckte det var OK. Men för ganska många innebar in-valet av en kvinna att deras tidigare helmanliga gemenskap blev ifrågasatt och att de uppfattade en kvinna, vilken det vara mån- de, som ett hot mot klubbens fortlevnad.

Året innan, 1993, hade jag mött vår framlidne vän Gram Svärdström på en chefskurs, som Uppsala läns landsting ordnade för nyblivna chefer. Gram var chef för Parodontologiska kliniken och en erkänt skicklig tandläkare. Så småningom fick jag också stifta bekantskap med honom som konstnär, en mycket kunnig och duktig akvarellist. Han var mycket stolt över sin rotaryklubb och inbjöd mig att hålla föredrag om utvecklingen av den moderna strokevården, som jag var mycket engagerad i.

Gram och Kirsten hade jag tidigare arbetat tillsammans med i SACO/SR-rådet i Uppsala läns landsting, när jag var ordförande under tre år på 1970-talet. Sedan hade våra vägar skilts. Julen 1991 satt familjen och tittade på TV-nyheterna från Gottrörakraschen. Ett fullastat SAS-plan på väg från Arlanda till Köpenhamn hade fått isbildning på vingarna och

störtat utanför Gottröra. Miraklet var att alla hade överlevt. På TV-nyheterna såg jag plötsligt Gram och Kirsten komma lyckligt gående som två av de överlevande passagerarna.

1994 var Gram president i Uppsala Aros. För honom blev det en svår tid. Han skulle både försöka ena alla kring invalet av den första kvinnan och samtidigt värna klubbens sammanhållning. Alla andra klubbar hade valt in kvinnor, och guvernören hade allvarligt påtalat att Uppsala Aros fortfarande inte hade en enda kvinna som medlem, trots att USA tio år tidigare hade insett att det var nödvändigt att ha med kvinnor av legala och demokratiska skäl men också för att Rotary skulle kunna leva upp till sina syften.

I Uppsala Aros protokoll från den här tiden kan man läsa om den strid, som jag själv alltså var tämligen okunnig om och oberörd av. Mats Forsgren hade lämnat förslag på mitt inval. Men det stötte på patrull. Några var starkt emot inval av kvinnor och framhöll att det var varje klubbs ensak om man skulle ha med kvinnor eller inte. Man genomförde en enkät med två påståenden att ta ställning till:

1. Jag vill att medlemsinval i Uppsala Aros görs utan hänsyn till kön
2. Jag vill att medlemsinval i Uppsala Aros begränsas till män.

Av de 31 medlemmar som svarade var 21 för medlemsinval utan hänsyn till kön. Av dessa var 16 undertecknade med namn. Mot inval av kvinnor var 9 medlemmar, varav 4 var undertecknade. En medlem var varken för eller emot.

Några exempel på mer utförliga svar finns också kvar. Det gjordes invändningar av formell art. Till exempel hade Mats Forsgrens förslag på inval av mig faxats till medlemmarna, vilket stred mot regeln att förslag ska läggas fram skriftligt och konfidentiellt. Faxen var inte konfidentiell! Någon undrade om inte min klassifikation ”hospital medicine” var upptagen av Lars Bäcklund, som var klinisk fysiolog vid Akademiska sjukhuset. Att min arbetsplats låg i Enköping var också ett aber. Det kom synpunkter på att en ensam kvinna kan känna sig enormt pressad i en manlig gemenskap. Man borde alltså inte välja in en kvinna utan minst två samtidigt. Det som oroade mest var nog ändå risken för splittring av klubben. En eller annan hade hotat med att lämna klubben om man valde in en kvinna!

Men i andra svar hördes helt andra tongångar: ”Varför avskärma sig från halva mänskligheten? Och göra detta i en organisation som arbetar för mänsklighetens fromma. Nej till kvinnor vore ett nej till många kompetenta och intresserade personer och kanske till nackdel för vårt arbete. Kvinnor har trots allt ibland andra och mer fruktbärande infallsvinklar på tillvaron. Att Rotary i seklets början bara var för män speglar en gången tids könsvärderingar och samhällsstruktur men i seklets slut vet vi bättre. Hoppas jag...”

Eller följande: ”I olika sammanhang under 90-talet har jag sett kvinnors inträde i styrelser och ledningsgrupper. Erfarenheterna har enbart varit positiva. Jag är för att Aros skall vara en klubb i tiden. Därför har jag svårt att förstå att denna fråga överhuvudtaget utvecklats till en diskussion. För Kerstin Hulter Åsberg tecknar ...”

Eller detta: ”Det är för mig självklart att klubben består av personer i ledande ställning i samhället oavsett kön. Allt annat blir omöjligt på sikt i den takt som kvinnor får de ledande befattningarna i samhället. Dessutom är det trevligt med kvinnor...”

Och det klämmiga utropet från en broder med kryss i rutan för inval utan hänsyn till kön: ”2000-talet är nära! Hälsningar...”

Nu har det gått femton år sedan jag blev invald, och idag är det nog ingen som tycker det känns konstigt med kvinnor i Rotary. Jag har själv aldrig lidit av att vara kvinna eller att vara ensam kvinna i manliga sammanhang, och jag har bara goda minnen från alla dessa år. För mig personligen var det alltså aldrig besvärligt att var den första kvinnan i klubben, och jag är mycket glad och tacksam för det goda kamratskap jag har fått uppleva genom åren i Upsala Aros Rotaryklubb.

Nya krav på medlemskap? – från en ung Rotarian

MARTIN TILLY

Som en ganska nybliven medlem i klubben vill jag upplysa alla äldre medlemmar, det vill säga alla ni som är över 30 år, att kraven på att bli medlem har höjts. Nedan följer listan av saker som jag utstått innan jag fick en nål av Upsala Aros President och medlemskap.

DANSA SMÅ GRODORNA FÖR ÖVER 500 PERSONER

Efter två veckor med i genomsnitt två föreläsningar per dag i olika sydafrikanska Rotary-klubbar var jag och de andra i GSE-teamet så trötta på våra egna berättelser om Svensk kultur och näringsliv att vi funderade på att prata om Schweiz istället. Tyvärr dök det upp ett annat GSE-team precis då som faktiskt var från Schweiz så vi fick hitta på något annat. Vi beslöt oss för att dansa något svenskt på nästa föreläsning för att få lite motivation. Alla i gruppen kunde små grodorna, så vi tog den. Den sydafrikanske GSE-koordinatör ringde oss och frågade om vi var förberedda till nästkommande föreläsning. Vi svarade att vi kunde materialet så bra nu att vi till och med lagt till ett dansnummer. ”Utmärkt” svarade koordinatör och berättade att hon skulle annonsera det i högtalarna, eftersom det var ett lite större möte än vi tidigare varit på. Vi blev något förvånade då de klubbar vi varit på hittills inte behövt några högtalare då det endast varit runt 20-30 personer. Det visade sig att det var deras distriktskonferens som vår nästa föreläsning (med dans) skulle vara på. Över 500

rotarianer från hela Durbandistriktet hade samlats norr om Pietermaritzburg. Efter att koordinatör annonserat att svenskarna skulle prata och dansa fanns det ingen återvändo. Vi gick igenom vårt material om Sverige och började sedan hoppa runt i ring på scenen sjungandes små grodorna. När vi var klara ställde vi oss på rad och bugade. Det var första och troligtvis enda gången jag såg in i 500 sydafrikanska (och 5 schweiziska) gapande munnar. Publiken satt helt stum i några sekunder innan vi översköldes av busvisslingar och applåder. Det gick hem, så bli inte förvånad om du är på semester i Sydafrika och hör någon gå och vissla små grodorna.

HOPPA BARFOTA PÅ KROSSAT GLAS

Vi anlände till Oslo efter en otroligt stimulerande färd dit. En Rotarian från Uppsala sponsrade vår resa till Rotaractkonferensen genom att låna en bil till oss. Bilen vi fick var en trafikskolebil med dubbla uppsättningar pedaler. Vi hjälpte naturligtvis den som satt i förarsätet att köra, vilket som sagt gjorde resan stimulerande.

Konferensen hade temat ”Att våga”. Som en god rotaractare ville jag naturligtvis visa framfötterna när konferensanordnaren, som för övrigt liknade Mark Levengood, frågade om någon vågade sig på att göra första uppgiften utan att veta vad den var. Jag sa: ”Jag vågar” och fick bokstavligen visa framfötterna genom att ta av mig barfota och ställa mig på en stol. ”Levengood” hällde därefter ut en hink med krossat glas nedanför min stol och plockade runt med glasbitarna en liten stund. När han plockat klart vände han sig till mig och sa att han gjort glaset ofarligt genom att vända alla bitar neråt och det vara bara för mig att hoppa. För er som stått på tiometersavsatsen på Fyrishov och tittat ner innan ni hoppat kan lägga

till ett par meter på det och sedan förstå hur jag kände mig. Stolt - eller snarare lite dum - som jag är hoppade jag. Det fungerade - jag har fortfarande tio tår kvar.

INTE SOVA EN NATT

När jag kom hem till bondfamiljen utanför the Drakensbergs i Sydafrika hade jag åkt över en timme på små grusvägar i mörkret och klockan var mycket. Frun i huset öppnade för mig och rotarianen, som ordnat boendet åt mig, och hälsade mig välkommen. Rotarianen åkte vidare för att lämna av en annan i mitt GSE-team. Frun bjöd på en kopp Rooibos te och vi pratade lite om deras liv på gården och vad jag tyckte om Sydafrika. Nu hade klockan blivit över midnatt och jag var helt slut efter en intensiv dag.

Jag blev visad till det rum som jag skulle sova i och jag frågade om det var något som jag behövde veta innan jag gick och la mig. Tidigare i veckan hade jag nämligen vaknat helt skräckslagen när ett tjugotal apor hade sprungit över plåttaket jag sov under. Frun sa att det inte fanns några apor där och sa god natt. Precis innan hon skulle stänga dörren vände hon sig om och sa:

”Ja just det, bli inte rädd om du vaknar i natt av trummor och ser några zulukrigare med vitmålade ansikten dansa runt en eld i fältet utanför ditt fönster. De skall nämligen begrava en av sina stammedlemmar i natt.” Den natten låg jag sömnlös.

Alla ovanstående ”inträdesprov” har jag upplevt genom mitt engagemang i Rotaract. De flesta rotarianer vet nog att Rotaract är en underorganisation till Rotary och riktar sig till

ungdomar mellan 18 och 30 år, men vad de kanske inte vet är att Rotaract är en av lösningarna till problemet med det sjunkande antalet rotarymedlemmar i Sverige. En av de stora uppgifterna i Rotaract är just rekrytering. Varje år har vi kört rekryteringskampanjer, som är mycket mera vågade än Rotarys.

Inom Rotaract har vi delat ut flyers, satt upp affischer samt använt oss av riktade brevkampanjer. Min tidigare klubb, Upsala Rotaract, hade en ganska given målgrupp – unga studenter, men jag vet att andra klubbar runt om i Sverige deltagit på bland annat arbetsmarknadsmässor. Resultatet har blivit att vi fått in kandidater som vi inte kunnat drömma om att träffa annars. Naturligtvis har många försvunnit då de fått reda på vilket engagemang medlemskapet erfordrar, men andra har blivit mina goda vänner som bidragit ofantligt till klubbens verksamhet.

I och med att Rotaract bygger på samma grund som Rotary, fungerar det som en skola för Rotary. Trots min låga ålder, i förhållande till medelåldern i Rotary (bara i vår klubb har säkert flertalet barn som är äldre än jag), kändes det väldigt naturligt att gå över till Rotary när jag blev inbjuden. Jag visste vad det står för och hur det är organiserat. Inte alla 29-åringar vet att det bara i Uppsala träffas över åtta ideella klubbar varje vecka som gör serviceinsatser som tillgodoser behov på hemorten och världen, men jag vet att alla i Upsala Rotaract vet det.

Jag vill därför uppmana oss alla att försöka hitta fler sätt att interagera med Rotaract – besöka några av deras möten, bjuda med dem på våra projekt eller stödja dem under deras

rekryteringskampanjer. Kanske ska vi bidra med tips på kandidater eller föreläsa på deras informationskvällar. Genom att göra detta kommer vi att träffa unga engagerade människor samt få tillgång till en utmärkt grund för framtida Rotarianer.

Den enda motargumentet för att integrera ungdomsrörelsen i vår verksamhet är att det säkert finns de som ser skillnaden i ålder som ett hinder. Jag har tidigare nämnt att det kändes naturligt för mig att gå in i Rotary, men vissa kanske tror att en ”spjoling” (Köpingslang för en pojkvasker) som jag sitter och uthärdar våra tidiga frukostmöten i hopp om att få erfarenhet och skapa kontakter eller att jag känner mig obekväm då jag tagit med flickvännen på en fest. Jag ser dock fram emot att tillbringa fredagsmorgonen med klubben och då jag och Johanna varit på Aroskalas så har vi känt som om vi hamnat på en nationsfest där alla är öppna, glada och dansanta. Det skulle förvåna mig om de andra i Rotaract tycker annorlunda; så det är upp till oss att ta initiativ och bjuda in dessa framtida Rotarianer redan nu.

Slutligen vill jag säga att jag är över stolt att ha blivit inbjuden till att vara med i en klubb som har samlat så många spännande och engagerade människor och skulle utan minsta betänklighet göra om ”inträdesprov” för att bli medlem igen.

Anmärkning: Om ni mot förmodan beslutar er för att hoppa barfota på krossat glas måste ni se till att Mark Levengood varit där och vänt på skärvorna.

Summan av kardemumman

GUNNAR FOLKESSON

Franciskanermunken Luca Pacioli, som 1494 publicerade sin femte bok ”Summa”, är måhända min tidigaste kollega. I boken, som redovisade dåtidens vetenskapliga kunskap inom många områden, ingick ett ekonomiavsnitt. I detta redogjordes för den geniala ”dubbla italienska bokföringens” principer – beloppet för en transaktion bokförs på två konton, debet och kredit. Pacioli har kallats ”bokföringens fader” även om han endast sammanfattade den teknik som utvecklades av italienska köpmän runt sekelskiftet 1300.

Hantverket är detsamma idag, det är bara hjälpmedlen som förändrats och möjligen förfinats - det gäller att hålla reda på debet och kredit samt hur en verifikation skall se ut enligt bokföringens krav.

Inför tillträdet som skattmästare i Upsala Aros Rotaryklubb hade jag samlat på mig nödvändig erfarenhet via ett stort antal revisioner, till dags dato 9000, varav de flesta som ansvarig revisor. De senaste åren har jag också varit skattmästare i Rotary Distrikt 2350 och även där varit utsatt för revision. Min stora erfarenhet har varit till fördel i skattmästarjobbet, vilket förhoppningsvis Rotaryrevisorerna kunnat konstatera. Under alla år som skattmästare i Upsala Aros har jag blivit reviderad av herrar Ulmander och Söderström. Jag kan inte påstå att jag darrat av skräck när jag till revisor Ulmander överlämnat handlingarna i därför avsedda tygkasse, men det är ändå en annan upplevelse än då jag själv utför revision.

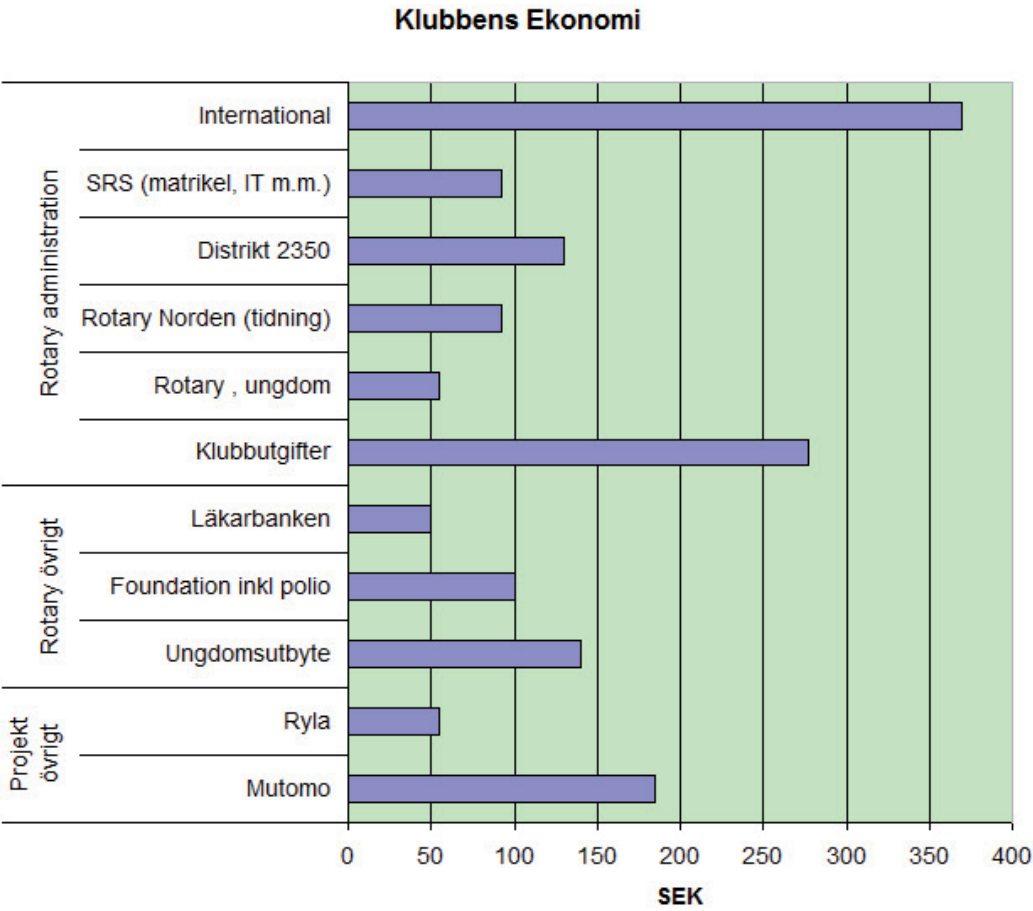
Detta sagt vill jag gärna påpeka att det är en fröjd att vara skattmästare i Aros i jämförelse med uppdraget på distriktsnivå.

Även om klubben är liten så är skattmästarens arbetsuppgifter omfattande. Han skall driva in medlemsavgifter, inte alltid så enkelt! Diverse utbetalningar skall göras och bokföring ske. Medel från bössinsamlingar och lotterier skall kontrollräknas och pengarna vidarebefordras till banken. I sinom tid skall också bokslut och förslag till budget upprättas. Allt detta hade svårligen kunna göras om jag inte tagit hjälp av min mångåriga medarbetare på revisionsbyrån, Karin Sundstedt. Vi har också gemensamt utvecklat klubbens redovisnings-system under åren. Den största förändringen är övergången till ett datoriserat system.

KLUBBENS EKONOMI

Hur ser då den ekonomiska situationen ut för Upsala Aros Rotaryklubb? Relativt bra, tycker jag! Via en höjning av medlemsavgiften för några år sedan har det egna kapitalet och kassan nu ökat. Det egna kapitalet (inklusive “avsättning till samhällstjänst”) uppgår till 92.000 kronor att jämföras med 38.000 för åtta år sedan.

Nu är det ju så att en Rotaryklubb inte endast kan lägga pengar på kistbotten för framtida satsningar. Många utgifter av andra slag måste finansieras via medlemsavgifter och ett fåtal andra intäkter. I budgeten för detta verksamhetsår uppgår medlemsavgiften till 1500 kronor per medlem och övriga intäkter blott till 160 kronor. Hur medlemsavgiften om 1500 kronor fördelar sig på olika utgiftsposter framgår av den nedanstående grafen

Många av staplarna och siffrorna ovan kan kräva sin kommentar, men jag får nöja mig med ett par. Till att börja med är ett överskott på 117 kronor budgeterat. Av medlemsavgiften går 50 dollar till Rotary International. Cirka 25 % av dessa pengar kommer tillbaka till Distriktet. Klubbavgifterna kan synas vara höga men då bör noteras att här ingår bland annat medlemsutgifter och gåvor och en ringa del administration. RYLA står för Rotarys ungdomsprogram för ungdomsledare. Upsala Aros Rotaryklubb medverkar lokalt i ledarutbildning av ungdomar.

Flera Rotaryklubbar i distriktet samverkar för att stödja befolkningen i Mutomo genom hjälp till självhjälp. I Mutomo, som ligger i östra Kenya, bor 16.000 invånare. Flertalet av dessa lever på en nivå under den officiella fattigdomsgränsen.

Klubben har under de senaste åren stött andra lokala aktiviteter än de ovan. I ett par omgångar har insamlade kläder överlämnats till Grottan. Pengar har avsatts till Anhörigcentrum, Tjejjouren och till stipendier för att uppmärksamma de som jobbar för en ökad integration.

Det har således skett en märkbar ökning av det egna kapitalet (och kassan). Min personliga förhoppning är att vi ska kunna använda merparten av befintliga pengar, gärna tillsammans med medel från Rotary Foundation, till ett större projekt inom några år.

Från plastpåse till tygpåse - en klubbrevisor tänker högt

JAN ULMANDER

KORT HISTORIK

När nybildade Upsala Aros Rotaryklubb på hösten år 1988 gick till val av funktionärer i klubben fattades många kloka beslut för handhavandet av klubbens angelägenheter. Vid valet skulle bland annat två revisorer utses. Till revisorer för ett år valdes Lars Söderström, då sedan länge en mycket omtyckt och i staden känd profil. Den andre revisorn blev jag. Om valet av revisorer var klokt får andra avgöra. Från revisorshorisont kan endast konstateras att vid valet av revisorer hösten år 2009 omvaldes de sittande revisorerna för 21:e gången. Vi kan nu med en viss auktoritet kalla oss kvarsittare. Motiven för alla omval och accepterandet av uppdraget kan, som den initierade läsaren själv inser, vara av skiftande slag. Att det från revisorernas sida bland annat rör sig om trivsel, kamratskap och lojalitet mot klubben må här framhållas som bärkraftiga motiv.

KVALIFIKATION FÖR UPPDRAGET?

Var vi valda revisorer väl skickade för det viktiga uppdrag som klubben tilldelat oss? Där om skulle någon kunnat tvivla, ty klubben utsåg oss nog mera på magkänsla än kännedom om eventuella kvalifikationer i räkenskapsbranschen. Vi framstod nog vid en granskning som allmänt vettiga och rediga personer men kunde vi något om ämnet revision ? Ja, det

var frågan. – Man får nog säga att personvalet föreföll acceptabelt och ganska riskfritt. Vi två kunde väl bedömas att tillsammans ha sådana insikter att uppgiften skulle kunna lösas med förenade krafter. Lars, då – och alltså – intendent vid Waldenströmska studenthemmet, egen företagare i sin egenskap av restauratör (läs Uppsala kommun, Uppsala slott, Vårdsätra, ärkebiskop m.m.), västgöte och uppfostrad i ett prästhem. För egen del kunde jag komplettera med erfarenhet från min domartjänst (ett slags glorifierad revisorsverksamhet i sig kan det tyckas) samt en mängd olika förtroendeuppdrag, vari även ingick uppdrag som revisor och kassör.

HUR GÅR VÅR REVISION TILL?

Då och då har det hänt att någon medlem i klubben frågat hur revisionen går till. Förmodligen är en sådan fråga föranledd av att vi alltid strävat efter att ge ett intryck av att det är roligt att revidera. Om det är roligt i största allmänhet kan vi kanske inte uttala oss om, men vi, Lars och jag, har mestadels, för att inte säga alltid, roligt vid revisionstillfället. Så här går vår revision till i korthet. Kassören, det har i detta sammanhang alltid varit en man, kontakter mig. De första åren, ja ganska många förresten, var det kassören själv, kommen från Upsala Sparbank och dess efterföljare Sparbanken Sverige eller sedermera Swedbank, som hörde av sig. Revisionshandlingarna skulle levereras. Så skedde också. Regelmässigt levererades materialet i en plastpåse. Påsens storlek varierades aldrig, blott dess färg kunde variera. Efter revisionens genomförande återställde jag handlingarna i samma plastpåse. Vid sådana tillfällen, då jag bar plastpåsen, hade jag alltid dåvarande kulturministern i tankarna (Bengt Göransson bar/bär alltid en plastpåse när han hade något bärbart).

Under senare år har kassören i klubben varit den auktoriserade revisorn Gunnar Folkeson. Det är en förträfflig man. I sammanhanget kan inte underlåtas att uttala, att det kittlar en lekman att få revidera en sådan yrkeskunnig man. Det skall även framhållas att nämnde Gunnar höjt nivån rörande leveransen av revisionsmaterialet. Leveransen brukar tillgå på det sättet att någon av Gunnars kvinnliga medarbetare hör av sig per telefon och framför att Gunnar önskar bli reviderad. ” Ja, det går väl bra”, säger jag och fortsätter med uppmaningen, ”vill Du vara snäll och lämna in materialet i tingsrättens reception”. En effekt av detta, det rör ju sig om en för många skräckinjagande men respektabel plats, är att redovisningsmaterialet numera lämnat plastpåsestadiet och bytts ut mot tygpåsens mera sofistikerade stil. Inte minst den blåfärgade fria fågeln på påsens utsida ger stöd för uppfattningen att det helt enkelt rör sig om en, i vart fall i fysisk mening, kvalitetshöjning. När jag numera återbördar redovisningshandlingarna i nämnda tygpåse har jag i tankarna övergått från kulturministerstadiet till ärkebiskopsstadiet. Det är den förre ärkebiskopen, K G Hammar som då kommer i mina tankar – K G kom alltid till domkapitlets sammanträde med en tygpåse i handen. Det var ingen blå fågel tryckt på den påsen utan något annat, förmodligen något kyrkligt.

Den ”yttre ramen” kring revisionen är nu beskriven. Jag övergår till den ”inre ramen”. Eftersom handlingarna regelmässigt överlämnas till mig, gör jag en första översyn om vad som tilldragit sig under verksamhetsåret och meddelar Lars att allt synes vara i sin ordning. Revisionsberättelsen, med text i enlighet med mångårig mall, skrivs ut men undertecknas inte. Därefter bestämmer vi tid för möte och genomgång av räkenskapshandlingarna. Nu sker den verkliga revisionen. Vi följer då den ritual som vi etablerade från första början.

Den innebär att jag anländer till Sturegatan med handlingarna på rätt dag, rätt tid och rätt plats. De flesta gånger har jag kommit gående (det är så trevligt med påsen).

Jag hälsas välkommen av Lars och Gunvor. Gunvor är inte med vid själva genomgången men finns för det mesta i närheten om vi – mot förmodan – skulle behöva assistans av något slag. Lars och jag slår oss ned. Mobiler är avslagna. Vi inleder med att kommentera ”läget.” Ja, inte om revisionen utan om allt annat. Under åren har underhållits med referat, ofta av Lars kryddade med galghumor och roliga kommentarer – aldrig dock elaka – om vad tilldragit sig i den ”finare världen”. Själv brukar jag kontra och redogöra för väsentligheter i den ”undre världen” och svara på frågor om de senaste våldsdåden. Ja även ”intressanta skilsmässor” kan bli föremål för någon kommentar. Om denna för oss båda givande tillställning tidsmässigt tenderat att bli något för lång, har Gunvor på sitt försynta sätt brukat anmäla att lunchen strax skall serveras (eller i förekommande fall, kaffe). Vi har då båda hängivet och koncentrerat skridit till verket. Handlingarna har på ett för klubben fullödigt sätt genomgåts och sedan har revisionsberättelsen av oss båda undertecknats. Jag har stoppat ned handlingarna i tygpåsen. Allt är frid och fröjd. Det har hänt att Lars i detta sammanhang reciterat någon dikt, eller del av sådan. Senaste gången överraskade han både mig och sig själv med att sjunga litet av Bellman. Endast för mig. (Lars är ju inte för intet farbror i OD).

SLUTORD

Aldrig har någon anmärkning av allvarlig karaktär varit för handen vid revisionen. Då och då har vi funnit det angeläget att peka på små detaljer vars vidare bearbetande, enligt vår mening, bedömts vara ägnade att ytterligare förfina redovisningen. De styrande har då

genast korrigerat enligt vårt förslag. På så sätt har redovisningen av klubbens verksamhet, inte endast kassafunktionen, steg för steg förts framåt. Fulländningen är nu nära och revisorerna är helt nöjda. Upsala Aros Rotaryklubb mår bra!

Slutligen: Som amatörer på redovisningens fält har vi under åren gjort sådana iakttagelser som visar att förändringens vind även nått revisorer. För vår del har det märkts genom nyttjandet av data via elektroniska medel. Det har medfört stora fördelar och förenklat granskningsarbetet i många hänseenden. Vi har även uppmärksammat den nya text för revisionsberättelse som EU påbjudit. Vi har dock ansett oss inte behöva implementera denna långgrandiga text när det gäller redovisningen av vår lilla klubbs angelägenheter. Det finns även ett liggande förslag som i hög grad rör revisorer. Kanske borde det inte nämnas i förevarande sammanhang. Förslaget är svenskt (vad annars?) och innebär att revisorer i många fall avskaffas. Vi revisorer sitter alltså löst. Vänner, det bittra slutet kan möjligen synas vara nära, men revisorer behövs även i fortsättningen, tror jag.

Vidgade internationella vyer - stipendiatverksamheten

SVEN VIRING

Det var på den tiden då Upsala Aros sammanträdde på Folkets Hus som utbytesverksamheten för första gången kom på tapeten inom klubben. En Rotaryutbytesstudent från en annan klubb var föredragshållare och när han tillfrågades om varför han ville komma just till Sverige svarade han: ”Helst ville jag komma till Sovjetunionen, men då jag fick veta att det inte fanns några rotaryklubbar där, så ville jag komma till ett land med ett politiskt system så likt det i Sovjetunionen som möjligt”!

Rotarys intensiva verksamhet med att skicka stipendiater kors och tvärs över jordklotet har verkligen en mission att fylla. Det är många häpnadsväckande kunskapsluckor som ungdomarna på det sättet kan få avhjälpta. Även Upsala Aros rotaryklubb har givetvis dragits in i detta mycket meningsfulla arbete. Under de första tjugo åren har fem svenska ungdomar skickats ut i världen och sex tagits emot i svenska hem. Inom klubben har flera familjer - Hedman, Kassman, Wibling, Viring, Åman - lagt ned stort engagemang i denna verksamhet.

Självklart är Rotarys stipendiatverksamhet öppen för alla ungdomar och inte speciellt för barn till rotarianer. Samtidigt kanske det är så att möjligheterna är mest kända i ”rotaryfa-

miljer” så att det förmodligen blir något vanligare bland rotarybarn att söka dessa stipendier. Ett rotarystipendium omfattar inte resekostnader men Rotary och gästande klubb betalar fickpengar om cirka 1000 kronor per månad. Vidare ordnar Rotary vistelsen i en lämplig värdfamilj under förutsättning att stipendiats familj här hemma är beredd att ta emot en ungdom från ett annat land.

När en svensk stipendiat skall sändas ut i världen finns det först alltid en ansvarig rotaryklubb på hemorten. Den ombesörjer bland annat intervju med studenten och familjen för att bedöma lämpligheten. På den ort dit stipendiaten sedan kommer, skall det också finnas en ansvarig rotaryklubb som svarar för studentens vistelse där genom att se till att vederbörande hamnar i lämpliga värdfamiljer. Samtidigt som den svenska stipendiaten vistas utomlands förväntas familjen här hemma alltså ta emot en rotaryungdom som rest hit från annat land. Den inresande behöver inte nödvändigtvis komma från det land dit den svenska stipendiaten har skickats. Avsikten är att stipendiaten skall bo i två, tre familjer under sitt rotaryår. En stor fördel med att vara utbytesstudent via Rotary är de stora kontaktnät som finns i klubbarna. De underlättar inte bara till exempel byte av familj utan kan vara nyckeln till en rad lärorika kontakter för stipendiaterna. Ungdomarna från södra halvklotet kommer i januari medan de från norra halvklotet kommer i juli och utbytena varar i allmänhet ett år.

Naturligtvis blir det så att inte alla ungdomar passar perfekt till alla tilldelade värdfamiljer, anpassningen kan ibland bli påkostande - och lärorik - för bägge parter. Dock kanske man vågar påstå att det för det mesta går ganska bra och att stipendiaterna – utom att de får lära

sig ett utländskt språk ordentligt – kan få många unika upplevelser av olika slag.

Familjen Åman har genom sina två döttrar fått goda erfarenheter av hur det kan utfalla. Det kan bli såväl dramatik med naturkatastrofer och misshandel, som möten med originella självständiga ungdomar. Ett utbyte resulterar dessutom inte sällan i att hela familjer från två kontinenter får lära känna varandra. De berättar:

Under 1992/93 var vår dotter Åsa utbytesstudent hos familjen Frazier i Miami, Florida. När hon anlänt svepte orkanen Andrew bort det mesta i området där hon bodde. Familjen fick evakueras och Rotary ville att Åsa skulle flytta till en annan familj. Hon trivdes emellertid bra och stannade kvar hos Fraziers hela året, som blev mycket lärorikt med hjälparbete, sport och mycket kamratskap. Hon fick en härlig och upplevelserik tid i Florida som avslutades med en bussresa genom hela USA.

Under samma läsår stod Upsala Aros som värddklubb för Dan Darlin från Albuquerque, New Mexico. Han bodde hela tiden hos oss i Norby. Dan spenderade sina pengar på en enhjuling och målet var att lära sig cykla från Norby till Katedralskolan. I övrigt ägnade han sig åt att träna jonglering och att demonstrera sina färdigheter på diverse tillställningar. Under en sen hemfärd från Stockholm blev han misshandlad i Dragarbrunn och det blev en svår tid med läkarbesök, dokumentation, polisanmälan mm. Dan trivdes trots detta i Sverige och utvecklades mycket. Vi trivdes med honom och fick lära oss mycket nytt. Året avslutades med att Dans familj besökte Sverige och Europa.

Under år 1999/2000 var vår dotter Ida utbytesstudent i Stow, Ohio. Hon stannade större delen av året hos familjen Scleper. Värdepappan var byggmästare och körde ro-adracing. Familjen gillade slalom och Ida blev en fena på ”halfpipe”. Hon trivdes med sin familj, skola och kamrater och fick en härlig tid i Ohio. Även detta år avslutades med en Rotarysponsrad bussresa genom USA.

Samma år stod Upsala Aros som värddklubb för Kris Walentik från S:t Louis, Missouri, som bodde hela året hemma hos oss och gick på Lundellska skolan. När hon var liten hade hon läst om Lucia och önskat få uppleva detta i Sverige. Hon lärde sig snabbt svenska genom att fördjupa sig i Pelle Svanslös och Pippi Långstrump. Under en fjällresa var målet att klara den stora backen i Hundfjället. Genom mycken övning gick målet i uppfyllelse sista dagen. Året avslutades med att Kris familj besökte Sverige. Det var en förmån att få vara värdfamilj för Kris.

De svenska ungdomarna som far ut får givetvis synnerligen varierande upplevelser. För några år sedan var USA det dominerande resmålet för svenska rotarystipendiater, men numera har intresset för Australien vuxit liksom för vissa asiatiska länder. Vart än en svensk stipendiat ger sig iväg väntar nya friska intryck. Det kan vara värt att här slutligen återge en spontan berättelse från en stipendiat som kommit till Australien genom förmedling av Upsala Aros Rotaryklubb:

I juli 2005 stod jag på Arlanda med mitt livs äventyr framför mig. Jag skulle sätta

mig på planet och åka till andra sidan jorden för att leva som utbytesstudent under ett år. Min destination var Melbourne, Australien. Orten där jag skulle bo heter Horsham och ligger på landet i delstaten Victoria, mitt emellan storstäderna Melbourne och Adelaide. Direkt när vi landat märkte jag att jag var långt hemifrån - de kör på vänster sida av vägen, de pratar med en konstig och ganska svårförståelig engelska och jag såg kängurur min första dag på väg hem från flygplatsen.

När jag kom till skolan första dagen var det många som kom fram och pratade med mig: "You're the Swedish chick, right?" (Du är den svenska tjejen va?) fick jag höra många gånger. Nästan alla visste redan vem jag var och var jag kom ifrån, vilket jag nästan tyckte var lite läskigt i början. Men i Horsham känner alla alla och det tog inte lång tid innan jag blev en del i samhället, de tog verkligen emot mig med öppna armar. Redan från dag ett visste jag att jag skulle komma att stormtrivas.

Fyra av mina fem familjer var medlemmar i Rotary, vilket gjorde att Rotary verkligen satte avtryck under mitt utbytesår. Att ha fem värdfamiljer tycker jag dock är lite för många, jag skulle ha föredragit tre. Efter vad jag kan förstå är det ganska olika från klubb till klubb hur man hanterar utbytesstudentens boende. Min rotaryklubb, Horsham East (District 9780), ville verkligen lära känna mig och jag gick på deras möten varje fredagskväll. Dessutom skrev jag varje vecka några rader i deras "Bulletin" om vad jag hade haft för mig, vilket var väldigt uppskattat. (Anm. Dessa berättelser kunde även avnjutas på Upsala Aros frukostmöten, eftersom de kom med mail till S.V.) Tack vare Rotaryklubben lärde jag känna många människor och fick göra

många roliga saker. Så till exempel fick jag möjligheten att åka till ett lägerområde utanför Melbourne på ett working bee, vilket senare ledde till att jag anställdes där en vecka på ett barnläger de har varje sommar. Men höjdpunkterna var ändå "Min safari" samt "The big safari". Min safari var en dryg veckas resa längst Victorias sydkust tillsammans med alla utbytesstudenter, medan The Big Safari pågick i 17 dagar då vi åkte runt halva Australien. Vi fick se den röda sanden i The Outback, klättra upp på Uhuru (även känd som Ayer's Rock), dyka i det Stora Barriärrevet, se operahuset i Sydney samt mycket mer. Det är en resa som jag sent kommer att glömma!

Mitt utbytesår i Australien gav mig väldigt mycket; många erfarenheter och framförallt många vänner världen över. Efter tre och ett halvt år skall jag nu i januari 2010 åka tillbaka till Australien och det kommer att bli ett kärt återseende. Ett stort tack till Upsala Aros Rotaryklubb som gjorde mitt utbytesår möjligt!

Karin Axelsson

Det är uppenbart att en sådan reseupplevelse måste ha varit mycket utvecklande för stipendiaten. Karins berättelse demonstrerar även hur mycket som kan uppnås genom stipendiats egna initiativ. För en utåtriktad student utgör ett sådant här utbytesår helt naturligt en enastående chans att få nya vänner och utländska kontakter för resten av livet. Det yttersta, övergripande målet för Rotarys stipendiatverksamhet är givetvis att ge ungdomarna en internationell inriktning, att hjälpa dem till erfarenheter över nationsgränserna. I den meningen utgör det intensiva utbytet av stipendiater över hela jorden ett omistligt fredsprojekt.

Tradition med ljus och värme - våra adventshögtider

GUNNAR GRANBERG

När Upsala Aros Rotaryklubb bildades 1988 blev jag invald i styrelsen för att vara klubbmästare. Min uppgift skulle vara att bland annat komma med förslag på föredragshållare till klubbens frukostmöten. Jag minns hur jag då började med att inventera bland vänner och bekanta som bedömdes kunna vara användbara för att berätta om något intressant. Det blev faktiskt många som jag kom att utnyttja på detta sätt.

När sedan tiden närmade sig advent och jul slog mig tanken att föreslå en adventshögtid i Vaksala kyrka, som var min ”arbetsplats” vid denna tid. Jag var kyrkoherde i Vaksala församling. Denna kyrka har ett mycket vackert kyrkorum med kulturhistoriskt värdefulla kalkmålningar i valven. Kyrkans äldsta delar är från 1200-talet. Många som inte delar kyrkans tro och gudstjänster fascinerar ändå av detta heliga rum, ett annorlunda rum med tystnad, rymd och skönhet, närhet till historien, till tidigare generationer. Ett rum som symboliserar både samhörighet med bygden och något större, något hållbart och beständigt. Jag tänkte då att det skulle vara möjligt att förena en kortare adventsgudstjänst med att visa och berätta om kyrkans kulturskatter. Efteråt inbjöd jag till social samvaro med glögg i den intilliggande församlingsgården, och till en buffé med sådana kalla och varma rätter som känns igen på det svenska julbordet. Detta har vi därefter behållit under alla åren – en kortare gudstjänst, glögg och julbord.

Uppslutningen vid den första samlingen bland klubbens medlemmar var nästan hundra procentig och man önskade genast att ett liknande arrangemang skulle inplaneras för nästkommande advent.

Det blev så vid advent 1990 och för att inte bara jag själv skulle framträda föreslog jag att vi då borde inbjuda någon gäst att hålla ett kortare anförande över något intressant ämne i samband med måltiden i församlingsgården. Så blev det och vilka som varit gästtalare under åren framgår av sammanställningen i Appendix. En ”nyhet” som infördes år 1995 var att flytta adventshögtiden från Vaksala till någon annan kyrka, men inte alltför långt från Uppsala. Under åren har klubben besökt kyrkorna i Funbo, Ärentuna, Jumkil, Östuna, Bålinge, Gamla Uppsala, Lagga, Vänge, Samariterhemmet och den nybyggda kyrkan i Stenhagen, S:ta Maria kyrka.

Nästa ”nyhet” i utformningen av klubbens adventshögtid skedde när en kör med några av klubbens egna medlemmar bildats. Kören har alltsedan dess varit ett stående inslag i adventsgudstjänsten med skön sång och musik som blivit mycket uppskattat. Ibland har kören även sjungit några sånger vid måltiden i församlingsgården.

Så bildades tidigt en tradition som hållit i sig i Uppsala Aros Rotaryklubb, att vid adventstid samlas i någon stämningsfull kyrka i närheten av Uppsala. Och med en efterföljande måltid i en intilliggande församlings-/bygdegård för social och kulturell gemenskap.

Lätta tankar som lättat ankar - festlivet

LARS SÖDERSTRÖM

Festlivet har redan från klubbens start varit en viktig ingrediens i vår gemenskap. Olikt många andra klubbar har vi dessutom inkluderat våra respektive i gemenskapen, vilket gjort att vi på ett alldeles speciellt sätt lärt känna varandra.

Men hur började det? Och hur mycket hinner man festa egentligen på 20 år?

Jag kom med i Upsala Aros Rotaryklubb via charterpresident Adam Taube. Vi hade med varandra att göra under många tillfällen under 70 - och 80- talet. Inte bara i samband med att Waldenströmska Studenthemmet fick förmånen att inkvartera studerande statistiker från Tanzania under några terminer, utan även som gäst bland många på de slottsbanketter som Gunvor Anderson, min kollega och kompanjon, och jag arrangerat som restauratörer och festvåningsarrangörer. Genom vår yrkesverksamhet har vi kunnat både ordna tillträde till lämpliga festlokaler och bistå med råd och dåd till klubbmästarna.

AROS GÅSMIDDAG – EN LJUSGLIMT I HÖSTMÖRKRET

Något som kommit att bli en särprägel för Upsala Aros är höstens traditionella gåsmiddag. Den första avhölls i Uppsala kommuns representationsvåning Walmstedtska Gården hösten 1988. Huvudpunkterna för denna middag har varit klubbmästarens välkomsttal, presidentens högtidstal och inkommande presidentens tacktal. Kring denna stomme har

sedan tillkommit hälsningar från andra Rotaryklubbar och även guvernörsmedverkan.

Gåsmiddagarna avhölls åren 1988 - 1995 på Walmstedtska Gården med varierande deltagarantal, alltifrån den första middagens 51 gäster upp till ett 70-tal vid något tillfälle. 1996 flyttades gåsmiddagen till Uppsala slott.

Vi höll till i Adolf Fredriks galleri efter den genomgripande renovering slottet genomgått under åren 1993 och 1994, då slottsgemaken bakom Rikssalen gjordes tillgängliga för fest- och utställningsändamål. Adolf Fredriks galleri visade sig ha lämplig längd och volym för Aros gåsmiddagar. Även följande års middagar avhölls där. I samband med kaffet efter middagen tråddes dansen i Rikssalen.

När Gunvor och jag vid årsskiftet 1998/1999 lämnade restaurationen på slottet, överfördes traditionen till den festsal på Waldenströmska Studenthemmet, kallad Tyrfingsalen, där

sedan gåsmiddagarna avhållits med undantag för 2004 och 2009. Dessa två år hade vi av olika skäl inga gåsmiddagar. Vid middagarna har sång och musik spelat en viktig roll och efter kaffe på maten har vår 8-man starka dansorkester "Wasa-bandet", sammansatt av professionella musiker med företrädesvis militär musikbakgrund, spelat upp till dans.

Gåsmiddagarna har arrangerats i samverkan med vår utökade kockbesättning från Livsmedelsverkets kök med den legendariske köksmästaren från "Den Gyldene Freden" Elon Pettersson i spetsen. Han berättade under många år flera roliga anekdoter om sitt köksliv i samband med klubbens gåsmiddagar. Elon hade varit lärare bland andra åt stjärnkrögarna Erik Lallerstedt och Leif Mannerström samt varit mångårig kompanjon med Bengt Wedholm.

KLUBBENS VÅRMIDAG – ETT SÄKERT VÅRTECKEN

Förutom gåsmiddagar har även en tradition med vårmiddagar etablerats. Den första vårmiddagen ägde rum på Krusenbergs herrgård i maj 1990. Sedan följde ett antal middagar på den av oss arrenderade Vårdsätra Akademigård för att sedan i slutet på 90-talet överflyttas till Walmstedtska Gården efter ett gästspel på Danmarks Hembygdsgård vid ett enda tillfälle.

Även vårmiddagarna har kommit att få sin särskilda prägel, beroende på klubbmästarnas intresse och engagemang. Uppsala Aros egen sångkör har glatt vårmiddagarnas gäster vid många tillfällen. Under vårmiddagarna har även en tradition uppstått, vid sidan av allsång till Wasa-bandets ackompanjemang och sprittande underhållningsmusik, nämligen fråge-

sport i olika former. Vid några tillfällen har även speciell underhållning lagts in, som trolleri av världsartisten Johnny Lonn, samt kåseri av den legendariske restaurangmannen Uno Hedman. Han var under kriget butler hos den kände UD-mannen Sverker Åström och berättade livfullt om spännande händelser under kriget i London. Vid ett tillfälle var Churchill gäst och anlände tillsammans med två säkerhetsvakter, lätt ostadig på benen. Han satte sig till bords och lät sig väl smaka av allt som bjöds i form av mat och dryck men begärde fram en helflaska ”Cutty Sark” whisky i stället för bordsvatten. När måltiden var avslutad var flaskan tom men den berömde gästen reste sig obehindrat och vandrade, utan något stöd, fram till salongen och det där väntande kaffet och cognacen. Flera gånger nödgades Uno Hedman förse den höge gästen med ny cigarr och tända den åt honom.

Vid en vårmiddag på Vårdsätra medverkade den riksbekante Arvid Sundin med sin trumslagare Yngve Sandström, l:e flöjtist i Hovkapellet. Arvid Sundins glädje över att få träffa sin gamle vän Lars Bäcklund, var inte att ta miste på. De båda kände varandra sedan många år, då Arvid Sundins orkester under lång tid varit det självklara vårbalsalternativet på GH: s Nation för alla studenter.

Under Hans Svenssons tid som klubbmästare arrangerades en ”musikalisk salong” med Arvid Sundin och hans lika berömde pianistkollega Stig Holm, benämnda ”Dubbelpianisterna”. Det var på den ”grymma och ojämlika” tiden, då inga damer fick bli medlemmar i rotaryklubben. För att få till stånd denna ”Musikaliska Salong”, arrangerad i Stadshypoteks magnifika representationsvåning, som även den sköttes av oss, måste vi kontakta de båda pianisternas fruar.

Vi hade varit på besök i Fruängens kyrkosal och där lyssnat till Arvid och Stig och andra musiker, kända från TV och där gjort oss bekanta med pianisternas hustrur. Det framkom därvid tydligt, att de åldrade pianisterna ej fick ge sig ut på äventyr utan sanktion hemifrån. Vid löfte om att båda herrarna skulle hämtas personligen i respektive hem och sedan bjudas på taxi tillbaka till Stockholm, kom så konserten till stånd. Vi lyckades i hissen upp till Stadshypoteks festvåning på högkant baxa upp ett för tillfället inhyrt piano, som kompletterade den i lokalen befintliga flygeln och dessa två instrument, som de båda musikanterna turades om att nyttja, kom att fylla hela lokalen med en musikshow, vars like man knappast kan få uppleva.

Klubben hade vid tillfället ca 35 medlemmar, vilka tillsammans med några inbjudna gäster deltog mangrant med liv och lust i allsång efter goda dryckers mångfald. En särskild videofilm finns tagen på ort och ställe under hela ”salongen”, där man tydligt kan se alla klubbmedlemmars livliga och muntra engagemang. Vid salongen kåserade Stig Holm och Arvid Sundin om sina liv som musiker och hur de träffats och mycket om allt det roliga, de upplevt tillsammans, speciellt under TV-tiden med Lennart Hyland och Fredrik Belfrage, då de blev TV-kändisar i ”God morgon Sverige!”. Efter middagen spelade de i drygt två timmar för oss ur sin rika repertoar och berättade roliga historier i anslutning härtill. Denna video är den enda dokumentation som existerar om de båda dubbelpianisterna och deras samarbete över huvud taget.

JUBEL VID DE TIO OCH DE TJUGO

Klubbens tioårsjubileum celebrerades på GH nation den 8 maj 1998 under Lars Bäcklunds sakkunniga ledning. Han var på den tiden nationens inspektör.

Nu har vi nått till den vuxna åldern av 20 år. Klubbens pampiga tjugårsjubileum firades den 24 maj 2008 på Vårdsätra Sätesgård, det vill säga den gamla fina akademigård, som Universitetet förvärvat 1758 som pant för den skuld dåvarande ägaren Juhlskjöld ådragit sig i samband med en förskingringshistoria. Tjugårsjubileet inramades av högtidstalens mångfald, där samtliga närvarande nu levande presidenter höll var sitt anförande om sin egen tid. Efter måltiden spelade Wasa-bandet upp till en kort avslutningsdans.

Att vara medlem i Upsala Aros Rotaryklubb har för mig under årens lopp varit och är alltså en källa till vederkvickelse och glädje. Man blir lättare till sinnet och dystra tankar skingras vid de trivsamma diskussionerna och samtalen kring frukostborden. Att även varje år få lägga några nya och roliga fester i minnenas arkiv, det är livet! Och det har blivit en och annan fest under våra gemensamma 20 år. I Upsala Aros Rotaryklubb är det i sanning så att lätta tankar lättar ankar.

Sången ädla känslor föder

MATS FORSGREN

Det var i mitten av 90-talet som klubbens multiinstrumentalist Jan Löfgren sa till mig: ”Du och jag som gamla körsångare, ska vi inte ta och starta en egen liten blandad kör här i klubben?”

Jan och jag hade träffats i Orphei Drängar, där han sjöng in sig som andretenor 1973, och där jag varit andrebas sedan fem år. Vi hade dock båda slutat som aktiva odister. Vi hade sedan något år tillbaka även kvinnliga medlemmar i Upsala Aros Rotaryklubb: - psykologen Stina Bäckström, med en dramatisk sopran, och läkaren Kerstin Hultér Åsberg, som visserligen aldrig sjungit i kör, men alltid drömt om att göra det. Hon fick bli vårt allt, nej, jag menar vår alt. Det blir de fyra rösterna det, i en blandad kör: sopran, alt, tenor, bas. Vi kom överens och började träffas hemma hos varandra, så småningom mest i pianoaffären bredvid Jannes bostad. Uppsjungning och samstämmning av soundet, titt på några klassiska blandade körpärlor liksom lite klassiska vårlåtar med anknytning till Uppsala, Bellman och Taube, men också Brahms Erlaube mir feins Mädchen och Burleighs Deep river, mm.

Och si, nej, snarare hör! Det började låta! Och så pass att vi vågade framträda, i liten skala förvisso. Nu hade också domkyrkokörbasen Staffan Björklund anslutit. Bland de första lämpliga tillfällena var klubbens tioårsjubileum 1998, i fint arrangemang på Gästrike-Hälsinge nation av vår dåvarande klubbmästare, tillika inspektor på G-H, Lars Bäcklund. Och eftersom vi hade roligt, och klubbmedlemmarna verkade uppskatta att ha en egen kör, så fortsatte vi! Det kanske inte blir så ofta vi träffas numera, men åtminstone brukar vi hitta några repetitionstider inför olika evenemang i klubben.

En tradition som utkristalliserade sig blev att framträda vid klubbens återkommande adventsamling – i arrangemang av Gunnar Granberg – i någon av Uppsalatraktens vackra mindre kyrkor: Gamla Upsala, Funbo bland andra, och då med klassiker som Härlig är jorden (med orgelackompanjemang); Jul, strålande jul; Det strålar en stjärna; Bereden väg för Herran, Christmas Carols som Ding dong Merrily on High, ...

Och efter hand anslöt sig flera nya klubbmedlemmar till kören: ytterligare en domkyrkorist, sopranen Annika Sahlén, OD-tenoren Christian Wetterberg (som numera har för mycket att göra med jobb, familj, OD och köradministration för att kunna delta), kammarköralten Bodil Frånlund, sopranen Pers Karin Skogar, tenoren Petter Åkerblom (make till vår medlem Karin) samt vår nya klubbmedlem, alten Therese Olsen, också hon från Domkyrkokören. Och, faktiskt, under ett år även sopranen och körledaren Karin Eklundh (gamal medlem i gruppen Fjedur och sedan länge dirigent i damkören La Cappella). Ett roligt inslag under några Intracitymöten blev att kören presenterade våra nya medlemmar via en

vistext skriven av Staffan. Under det sista året har också nya medlemmen och sopranen Cecilia Wolkert från Uppsala Kammarkör anslutit sig till oss.

Janne och Stina har visserligen sedan länge slutat i klubben, men Janne hoppar in ibland i tenorstämman bredvid Petter, när han inte spelar vid klubbens återkommande gås- och vår-fester. Så faktum är att vi nu, åtminstone nominellt, kan räkna oss som en dubbelkvartett, dvs. två röster i varje stämman. Körtuppkammen växer, och bara vi nu kan hitta repetitions-tider som passar de flesta, så kan vi ta oss an även lite mer avancerade låtar. Höjdpunkten hittills har varit dels, vid adventssamlingar, Otto Olssons Guds son är född och Advent, dels och kanske framför allt Toots Thielemans Bluesette, i Robert Sunds körarrangemang kallad En sommarvals, som vi framförde för första gången vid ett Intracitymöte på Saluhallen och med pianokomp av Ulf Johansson Werre. Denna sång gjorde vi även vid tjugofemårsfesten våren 2008 ute på Vårdsätra akademigård, där Vasabandets eminente pianist Lasse Ericson stod för kompet. Monica Dominiques Tillägnet, framförd vid samma tillfälle, var också en höjdare.

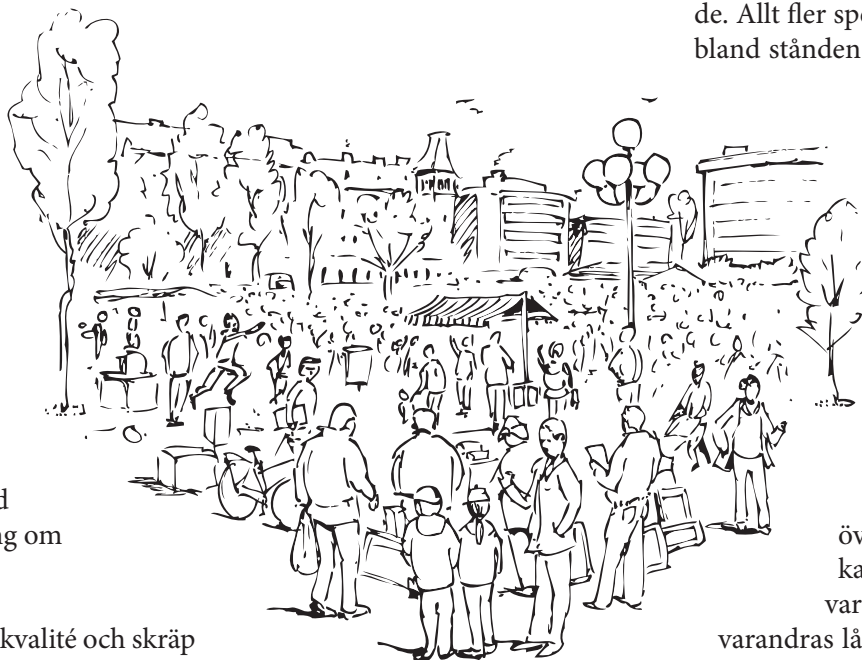
Det brukar ju sägas om denna Sveriges kanske största folkrörelse, körsjungandet, att det viktigaste för körsångarna är själva sjungandet tillsammans. Om sedan det också finns en publik ibland som uppskattar det som framförs, så är det ren bonus! Och när sedan vår främsta publik och tillskyndare är våra egna klubbkamrater, så blir det dubbel bonus!

Hur fasterns fula porslinsfat räddade livet på Aziza – eller varför har alla arosianer så städat i sina förråd?

TIA ERIKSSON

Lördag morgon i mitten på maj, klockan är fyra, enstaka figurer släntrar trötta hemåt efter en natt i Uppsalas vimmel. Andra, nyvakna medborgare sliter sig istället från sängvärmen och beger sig målmedvetet till Vaksala torg för att sälja på lördagsloppis. Många andra beger sig till samma plats för att förhoppningsvis utöka sin samling av skivor, medaljer, böcker, elefanter, smycken eller vad det nu kan vara som man ännu saknar, medan andra uppköpare hoppas kunna göra fynd som kan säljas vidare på auktion, i den egna butiken, på Internet eller kanske vid det egna bordet på torget. Vissa säljare bokar plats redan före midnatt med en pappskiva eller ett bord medan andra dyker upp i ottan med en fullastad bil i from förhoppning om en bra plats.

Här samlas såväl engångssäljare som proffs, säljare av nytt, gammalt, kvalité och skräp i en salig blandning. Först på plats är de vana köparna, de som liksom fåglar flyttar sig från säljare till säljare i den takt de anländer, ivriga att vara den förste att få lyfta på bråtet

och rota i säljarnas lådor och kassar i jakt efter fynd. Hjälpssamheten att packa upp varorna visar inga gränser och för den ovane säljaren kan det bli både stressigt och överrumplande. Allt fler spekulanter dyker upp, samma ansikten känns igen varje lördag. Nu tätnar det bland stånden och blir det en fin dag så fylls torget och kommersen kommer att pågå för fullt fram till kl 14 då man märker att säljarna börjar packa ihop och allt fler prissänkningar kan noteras vid borden. Efter klockan 15 avvecklas marknaden snabbt och rester i form av skräp och kartonger vittnar om dagens kommers. Det mesta går att sälja. I någon annans ögon är fasterns fula porslinsfat det vackraste som finns. Men det är också fråga om rätt pris, prutat eller oprutat.

Många föreningar, skolklasser och andra insamlare har insett möjligheten att omsätta skänkta varor i pengar för ett behjärtansvärt ändamål. Sedan 2004 har vi i Upsala Aros Rotaryklubb varje vår rensat i våra förråd och hyllor och omvandlat alla oönskade prydnadsföremål, barnens förkastade leksaker och genomlästa böcker till poliovaccin och stöd till Läkarbanken. Kamrater har ställt upp och lånat ut bilar, tält och bord och överlåtit sina lokaler för uppsamling, sortering och prismärkning av prylar, kokat kaffe och brett smörgåsar. Samtidigt har vi haft otroligt roligt och lärt känna varandra, utan kostym och slips och pumps. Så klart har vi även själva fyndat i varandras lådor. Det har till och med hänt att någon medlem köpt det frun så vänligen skänkt! Yrvakna och lite frusna har vi sedan delat på termosar av kaffe och nybakta bullar, och det har på något vis blivit fint att stå där och veta att varje 5-krona kan rädda en medmänniska.

Arosbroder i förskingringen

SUNE SLOGE

Tankarna på att bli vinodlare i Frankrike fanns redan när jag var med och chartrade Aros. De hade i och för sig formen av en dröm som jag och Ursula hoppades att vi skulle kunna realisera, om inte förr så i samband med en tidig pensionering strax före de sextio. Det var en dröm som vi måste förverkliga, bära eller brista.

Jag hade från början inga tankar på att engagera mig i Rotary. Jag var dock bekant med några av dem som planerade för bildandet av Aros och utifrån det rullade det vidare, bland annat som kassör under ett flertal år.

Tidigare hade jag ett mycket långvarigt engagemang i föreningslivet vilket var krävande och många gånger väldigt otacksamt. Så krävande att det gick ut över familjen men också inskränkte en hel del på arbetet. Har man alltid varit engagerad i föreningsliv saknar man personkontakterna och den stimulans som det medför.

Medlemskapet i Rotary visade sig vara ett bra alternativ. Dels krävde mötena inga förberedelser, dels stal det ingen tid vare sig från det privata eller arbetet. Rotary gav mig en ny dimension av meningsfull fritid. Min bakgrund är inte akademisk, men alla de föredrag som hölls var för mig en källa till ny kunskap och hade för mig en fläkt av akademisk prägel. Jag upplevde att de gånger jag inte kunde delta missade jag något väsentligt. De föredrag som

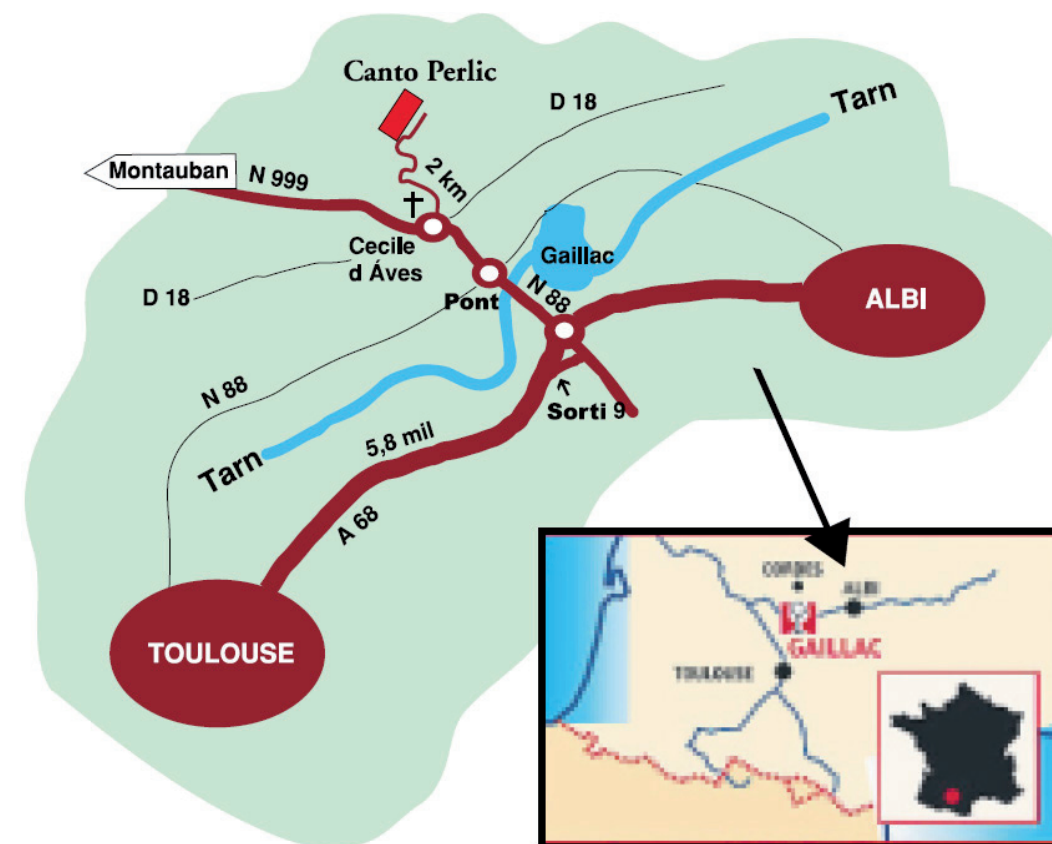
presenterades på våra fredagsmorgnar kan jag konstatera var av hög klass efter att jag nu har många års besökserfarenhet från andra klubbar.

I samband med att jag bytte arbetsort var det naturligt för mig att engagera mig i Knivsta Rotaryklubb, som jag hade möjlighet att vara med och chartra. Jag trivs bra där, men klubbarna är olika. Knivsta är en liten ort som är expansiv och har nybyggeranda. Alla klubbens aktiviteter syftar till Knivstas bästa och föredragen är lokalconade, vilket känns naturligt och har passerat mitt företagande.

Här i Gaillac, där vår vingård ligger, har jag besökt Rotaryklubben endast ett fåtal gånger under de tio år vi hittills vistats här. Kulturen är så annorlunda jämfört med vår svenska. Klubben har kvällsmöten och endast ett möte i månaden är öppen för dem som inte är klubbmedlemmar. Det serveras en fyrrätters middag efter en timme i baren. Föredraget kan ta allt mellan en och två timmar. Vid ett tillfälle handlade ett av de längre föredragen om EU: s rättssystem och Europadomstolen. Säkert intressant om man kan franska, men jag märkte att det även var svårt för fransktalande att hålla sig vakna. Under föredraget satt ordförande och sorterade sin post, som var av ofantlig storlek. Det brukar vara svårt att få medlemmarna även i våra svenska klubbar tysta inför mötet. Men här i Gaillac var ordföranden tvungen att gå runt och handgripligt försöka tysta medlemmarna. En stadig middag med gott vin bidrog till att många somnade under föredraget och mötet avslutades en bit efter tolvslaget. Av de övriga sammanträdena är två pubmöten enbart för kommittémedlemmarna och det sista är ett medlemsmöte som också har karaktären av Pubträff. Det är lätt att bli medlem i klubben. Det krävs enbart att man visar intresse och fyller i en ansökan. Sedan är det klart.

När vi skaffade vingården hade vi ambitionen att alternera mellan Frankrike och Uppsala. Verkligheten blev dock annorlunda. Det var stor lycka när vi äntligen hade fått kontrakten klara, men ganska snart dök frågan upp: Vad skall vi göra med vingården och vilka ambitioner skall vi ha? Vi valde det för oss enda meningsfulla alternativet. Vi skall göra traktens bästa vin! Nu efter tio år är vi på god väg. År 2008 fick vi tre bronsmedaljer och i år har vi fått en guldmedalj för vårt eklagrade vin.

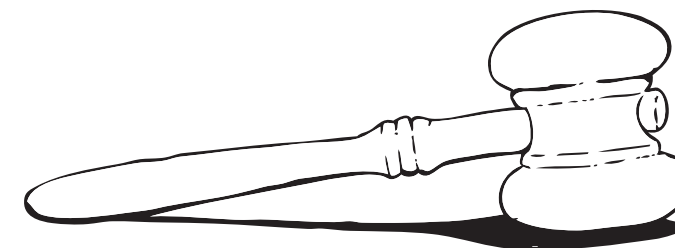
Vårt arbete har inneburit att de sista sju åren har vi varit hemma i Sverige endast tiden från Lucia till slutet av februari. En stor del av denna period är beklagligt nog nästan mötesfri för Rotaryklubbarna i Uppsalatrakten. Så efter den 15 januari är det fyra veckor med intensiva Rotaryluncher. Aros brukar jag besöka endast en gång under den perioden, beroende på att det är semester och det känns lite tidigt med ett frukostmöte. Vid dessa besök har jag alltid känt mig glatt och igenkännande välkommen. Glädjande nog har också några av kamraterna vågat sig ner hit för att hälsa på. Fler är välkomna, kanske för en dags arbete ute på vinfältet.

Appendix

INTERIMSTYRELSE

President: Adam Taube
Inkommande president: Bertil Åman
Vice president: Kjell Hedman
Sekreterare: Carl Leijonhufvud
Inkommande sekreterare: Lennart Björk
Skattmästare: Sune Sloge
Klubbmästare: Edvard Wibling
Ledamot: Per Åman

CHARTERMEDLEMMAR

Per Bergenholm
Lennart Björk
Lars Bäcklund
Donald Eriksson
Mats Forsgren
Janne Gidlöf
Gunnar Granberg
Kjell Hedman
Sture Händel
Paul Krüger
Carl Leijonhufvud
Ragnar Lindahl
Lars Nygren

Karl-Heinz Rätz
Owe Skoghagen
Sune Sloge
Krister Sällvik
Lars Söderström
Ingmar Söhrman
Adam Taube
Edvard Wibling
Sven Viring
Jim Åkerblom
Bertil Åman
Per Åman

UTDELADE PAUL HARRIS FELLOW (PHF)

Sture Händel	1997
Owe Skoghagen	1997
Lars Söderström	1997
Adam Taube	1997
Krister Sällvik	1999
Gunnar Folkesson	2008 (med safir)
Staffan Björklund	2009

IN MEMORIAM

Tomas Anfält
 Pål Krüger
 Ragnar Lindahl
 Camilla Lundwall
 Lars Nygren
 Gram Svärdström
 Bertil Åman

ADVENTSGUDSTJÄNSTER 1989 – 2009

<i>Dag/år</i>	<i>Kyrka</i>	<i>Deltagare</i>	<i>Program/kommentarer</i>
12 dec 1989	Vaksala	26	Initiativtagaren Gunnar Granberg var kyrkoherde i Vaksala församling. Klubben hade då 30 medlemmar. Kyrkan byggdes i slutet av 1100-talet i romansk stil för att på 1300-talet få en högotisk stil. Kalkmålningarna målades över under 1400-talet.
7 dec 1990	Vaksala	21	Fil.dr. Wolter Ehn berättade om Vaksalabygdens gamla historia
18 dec 1991	Vaksala	35	Sång i kyrkan av Karl-Erik Norrman, ambassadör på UD. Han berättade också, som ansvarig, om världsutställningen i Sevilla i Spanien.
14 dec 1992	Vaksala	37	Operasångaren Magnus Fagerberg sjöng i kyrkan samt berättade vid samlingen om uppsättningen i Stockholm av musikalen Phantom of the Opera, i vilken han hade en av huvudrollerna.
20 dec 1993	Vaksala	40	Samling efteråt i prästgården, Gunnar Granbergs bostad. Lektor Andreas Ehn, som vuxit upp i Vaksala där hans far var en tidigare kyrkoherde, berättade.

19 dec 1994	Vaksala	38	Den nybildade kören av Arosmedlemmar sjöng advents- och julsånger. Detta har därefter fortsatt alla följande års adventsgudstjänster.
18 dec 1995	Funbo	46	Kyrkan byggdes redan i slutet av 1100-talet och fick en höggotisk stil i början av 1300-talet. Kalkmålningarna kalkades över i mitten av 1700-talet för att tas fram igen i slutet av 1800-talet.
16 dec 1996	Sankta Mara Stenhagen	40	Distriktsprästen Mats Jonsson berättade om det mångkulturella Stenhagen och om den 1993 invigda kyrkan "mitt i byn". Den åttkantiga i rödgult putsade kyrkan är sammanbyggd med församlingslokaler.
16 dec 1997	Ärentuna	42	Gunnar Granberg berättade om kalkmålningar enligt den s.k. "Tierpsskolan". Väggarna är prydda av kalkmålningar utförda av den så kallade Ärentunamästaren. Kyrkan har ett Mariaskåp från 1400-talet.
9 dec 1998	Jumkil	39	Gunnar Granberg berättade om medeltida hantverk och byggteknik. Kyrkan från 1300-talet är berömd för de välbevarade kalkmålningarna och valven.

15 dec 1999	Funbo	42	Biskop Tord Harlin berättade om den förestående skilsmässan mellan stat och kyrka.
14 dec 2000	Samariter-hemmet	31	Kyrkan ägs och drivs av Diakonistiftelsen Samariter-hemmet, en fristående stiftelse inom Svenska kyrkan. Gunnar Granberg visade runt i det närliggande stiftshuset samt berättade om stiftets uppgifter och verksamhet.
11 dec 2001	Östuna	45	Kyrkan byggdes troligen under slutet av 1400-talet. Dopfont och krusfix härstammar från 1200-talet och kommer troligen från en tidigare kyrka. Kyrkoherden Thor Wikberg berättade om kyrka och bygd i förvandling.
11 dec 2002	Bälinge	36	Stig Larsson och Jan Brolin berättade om kyrkans klenod, den nyligen restaurerade 1600-talsorgeln, som ursprungligen haft sin plats i Storkyrkan, Stockholm.
16 dec 2003	Gamla Uppsala	35	Arkitekt Åsa Flarup Källmark berättade om den förestående stora restaureringen av kyrkan, byggd på platsen för det hednatempel som skall ha legat i gamla Uppsala.

15 dec 2004	Funbo	31	Gunnar Granberg berättade efter måltiden om Konsten i kyrkan.
14 dec 2005	Funbo	38	Fil. dr. Bengt Thelin talade om Dag Hammarskjöld i Uppsala.
12 dec 2006	Gamla Uppsala	40	Kyrkan var nu restaurerad. Prof. Carl-Reinhold Bråkenhielm talade om Gud och Darwin – känner de varandra?.
11 dec 2007	Lagga	42	Besök i en av stiftets minsta medeltida kyrkor påbörjad i slutet av 1200-talet. Gunnar Sjöberg, utvecklingschef vid stiftskansliet, Uppsala stift, talade om framtidsperspektiv för Svenska kyrkan.
11 dec 2008	Läby	30	Kyrkan är av sten och byggdes troligen cirka 1200. Den tidigare journalisten på TV-Aktuellt, numera kultur-sekreteraren i Svenska kyrkan Lisbeth Gustafsson, talade om Kyrka och kultur idag.
10 dec 2009	Vänge	36	Maud Wilhelmsson berättade om medeltidsmålaren Albertus Pictors senmedeltida kalkmålningar i kyrkan, vars äldsta delar är från omkring 1200.

STUDIEBESÖK 1989 – 2010

1989	Upplands Flygflottilj F16
1990	Carolina Rediviva
1991	Ärkebiskopen
1991	Stenhuset i Uppsala
1992	Landshövdingen på Uppsala slott
1992	Dannemora gruvor
1993	Elisabethsjukhuset
1996	Linum
1998	Westerlundska Gården i Enköping
1998	Leufsta Herrgård med övernattning på Flottskärs Gård
1999	Bror Hjorths Hus
1999	Slottskällans Bryggeri
2000	Pharmacia/Upjohns sprutfabrik
2000	Kastellet på Vaxholms Fästning
2001	Marine Aluminiumteknik AB i Öregrund
2001	Upplands Flygflottilj F16
2002	Uppsala Stadsteater
2002	Skokloster
2003	Vin- & Sprithistoriska museet i Stockholm
2004	Uppsala nya polishus
2004	Räddningsstation Viktoria

- 2005 Cajas Kök
- 2006 Stickspåret
- 2007 Mollbrinks Konst
- 2008 Wikströms tryckeri
- 2009 Medicinhistoriska museet
- 2010 Domkyrkan